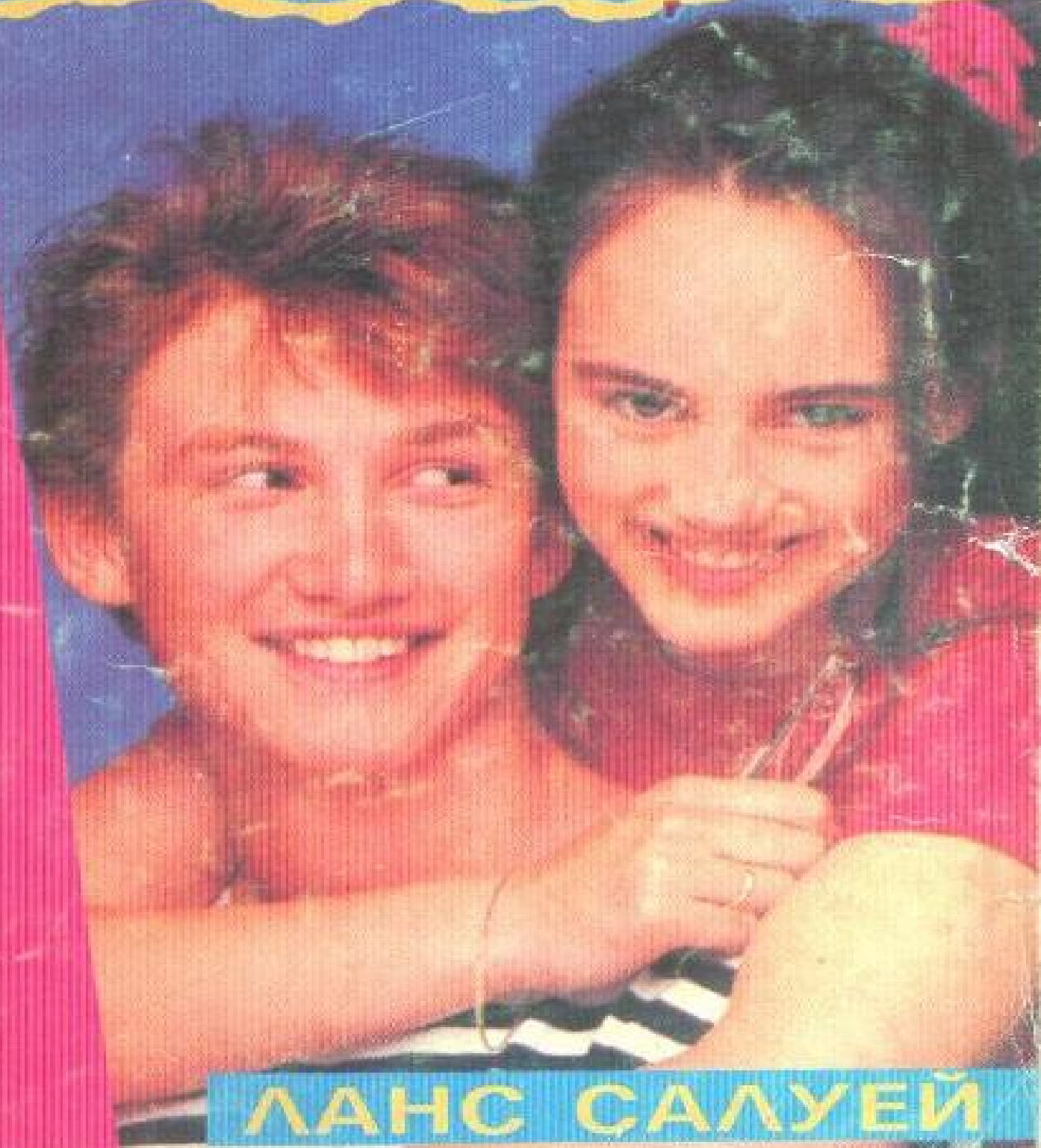

Романтика, очарование и мистерия в
КОЛЕЖА ЧАЛФОНТ, ЛОНДОН

4

ТЪМНОКОСА НЕПОЗНАТА

ЛАНС САЛУЕЙ

ЛАНС САЛУЕЙ ТЪМНОКОСА НЕПОЗНАТА

Превод: Ваня Дилова

chitanka.info

„Ща срещнеш тъмнокоса непозната. Жена. Но... но тя ще ти създаде неприятности.“

Оливия се опитва да пренебрегне предупреждението на Тами-Ан. В края на краищата не можеш наистина да предскажеш бъдещето на някого по утайка от чай. Но в живота на Оливия наистина влиза тъмнокоса непозната — ослепителната Карли. Тя като че ли си е наумила да причини на Оливия колкото може повече неприятности. И най-лошото от всичко е, че Карли не само се интересува от Дани, но...

ПЪРВА ГЛАВА

— Виждам някакъв тъмнокос непознат човек! — каза Тами-Ан възбудено. — Ще срещнеш тъмнокос непознат човек, Оливия!

Отправих ѝ снизходителен поглед и казах:

— О, я не говори такива глупости.

Ала тя не ми обърна никакво внимание и продължи:

— Но аз го виждам. Погледни! То е в чашата ти, ясно като бял ден.

Лаура Кордел ми се усмихна и каза:

— Изглежда като че ли най-накрая ти се усмихва щастието.

А Роз Лоугън се присъедини:

— Колко е голям? Хубав ли е?

На Тами-Ан ѝ бе хрумнало да ни покани всички у тях след часовете този следобед на чай и торта. В действителност не мога да понасям гласа на Тами-Ан за повече от пет минути наведнъж, а най-добрата ѝ приятелка, Елейн Пичило, е забавна горе-долу като студен картоф, обаче Лаура, Роз и Рейчъл Куин щяха да ходят, така че само този път реших да се присъединя към тайфата, вместо да се прибера сама право у дома. Освен всичко останало, беше първият ден от новия семестър и имахме да си кажем още толкова много неща. Искях да чуя повече за пътуването на Лаура до Калифорния и дали Рейчъл се е забавлявала добре в Италия. Искях да разбера как останалите бяха прекарвали онези дълги златни летни седмици, отлетели така бързо.

Обаче скоро се оказа, че май ще трябва да почакам още за подробностите. Рейчъл изглеждаше загоряла и доволна, но бе учудващо лаконична за времето, през което бе работила у някакво семейство във Флоренция. А пък Лаура тъкмо бе започнала да ми разказва как в самолета за Калифорния се запознала с привлекателен американец на име Джейк някой си, когато Тами-Ан Зийгълър влезе с тортата и започна да говори.

Тами-Ан притежава глас, който би могъл да пробие бетон, и успя да разбие на пух и прах разговора ни с писклив монолог колко

страхотно прекарала с баба си и дядо си в Палм Спрингс и колко се впечатлили всичките ѝ приятели във Форт Уейн от подаръците, които им купила от „Хародс“.

Погледнах Лаура, а тя вдигна отчаяно очи към тавана и прошепна:

— Да се махаме оттук.

Точно в този момент обаче Тами-Ан и Елейн започнаха да подават чаши чай и големи парчета домашно приготвена торта, така че трябваше да си останем на местата.

Започнах да съжалявам, че в края на краищата не си бях отишла направо вкъщи. Тами-Ан има най-добри намерения, но има нещо в нейните жълтеникави маркови дънки и дълга медноруса коса, което направо ми бърка в здравето. А и гласът ѝ, естествено, не ми помага много. Баща ѝ е шеф в американска компания за електроника и живеят в наистина удобен апартамент точно на една пряка от Чалфонт, но на семейство Зийгълър не им харесва в Лондон и нямат търпение да се върнат във Форт Уейн, Индиана. И аз нямам търпение да се върнат там.

Изпих си чая колкото можех по-бързо и станах да си ходя. Точно тогава Тами-Ан обяви, че искала да ми гледа на утайката от чай в чашата ми.

— Благодаря, Тами-Ан, но не искам, благодаря ти все пак — казах аз. — Наистина трябва...

— О, хайде де, Оливия — не отстъпваше тя. — Няма да отнеме повече от минута. Леля ми Лилиан ме научи. Направо е смайващо колко много можеш да разбереш за хората.

Не исках който и да било да научава каквото и да било за мен, но Елейн Пичило грабна чашата и чинийката ми и ги подаде на Тами-Ан. Другите се скупчиха около нея, а тя разклати утайката с няколко кръгови движения, после сложи чашата върху чинията с дъното нагоре и пак я завъртя. След това я обърна и погледна вътре.

Отидох до прозореца, като се преструвах, че не ме интересува, и отново съжалих, че не се прибрах направо вкъщи. Нямах никакво намерение да позволя на останалите да си мислят, че всички тези глупости ми влияят. Не трябваше да си помислят и за секунда, че вярвам в гадаенето на чай. Така че им обърнах гръб и зазяпах безцелно през прозореца. Ярките слънчеви лъчи отскачаха от хромираните

покриви и стъклата на колите, паркирани долу по улицата, но някаква димна омара подсказваше, че лятото скоро ще свърши.

В момента, когато Тами-Ан съобщи, че вижда тъмнокос непознат в чашата ми, се обърнах към нея и останалите:

— Истина е — настояваше Тами-Ан. — Всички знаци ги има тук. Ще срещнеш тъмнокос непознат. Много скоро.

— Прати ми го, ако не го щеш — каза Роз, а другите се разсмяха.

— Е, Оливия няма да се заинтригува, нали? — каза Елейн лукаво. — Единственото, за което й пука, е учението.

— И Джим Къртис — каза някой.

Усетих как лицето ми става все по-червено и по-червено.

Джим Къртис преподаваше английски в Чалфонт и ние наистина се разбирахме добре. Знаех, че другите си мислят, че съм хлътнала по него, но не бе вярно. Просто английският е любимият ми предмет и аз бях може би единственият човек в класа ни, който наистина разбираше за какво говори той. Бяхме на една честота, това е всичко.

— Ама че изглупявате! — изписка Тами-Ан. — Разбира се, че няма нищо между Оливия и Джим Къртис. Всички знаят, че той е обратен.

Изчаках да утихне смехът, втренчих се в Тами-Ан с вледеняващ поглед и казах мило:

— Какво те кара да мислиш така, Тами-Ан? — После понижих глас загадъчно. — Не е, повярвай ми.

Тя ме зяпна смаяно за момент, после отвори и затвори устата си като риба на сухо, а останалите избухнаха в смях.

— Както и да е, Лив, твърде си малка за Джим Къртис — каза най-после Рейчъл. — Крайно време е да те уредим с някой на твоята възраст.

— Какво ще кажеш за Джей? — предложи Елейн. — Тъкмо в момента си няма приятелка.

— Естествено, че си няма — каза Лаура. — Джей никога няма приятелка. Никое нормално момиче няма да излезе с него втори път.

Пуснах един звучен театрален стон. Джей Хендриксен е най-големият пън в курса ни и живо доказателство, че не всички австралийци са снажни, загорели и красиви.

— На харизано магаре не се броят зъбите — изскърца Тами-Ан. — Нали, Оливия?

— О, я се гръмни — троснах се аз. — Може да се изненадаш, Тами-Ан, но в живота наистина има по-важни неща от момчетата.

— Така ли? — каза тя ледено. — Точно ти пък от къде знаеш?

Всички се смълчаха. Отворих уста да ѝ отвърна грубо, но размислих. Нямах намерение да си губя времето в кавги с Тами-Ан Зийгълър. Тя не си заслужаваше труда. Все едно, не исках тя или който и да било от другите да остане с погрешно впечатление. Не че не мога да понасям момчета или не обичам да съм с тях, или нещо подобно. Просто обичам да пазя тази страна от живота за себе си. Любовният ми живот не влиза в работата на никого. Не виждам смисъл да се перча с последното си гадже, както прави Тами-Ан. Тя си сменя приятелите, както някои си сменят прическите. През по-голямата част от последния семестър не можеше да говори за нищо друго, освен за някакъв тип на име Дейн, когото срещнала на рождения ден на някаква приятелка. А после, още преди края на семестъра, го бе зарязала и тръгна с Гари Голдман, който се мисли за Номер Едно в Чалфонт. Може и да е, но това не е повод аз да искам да ходя с него. Както и да е, той тръгна с Тами-Ан само за утешение, защото тъкмо бе скъсал с Аби Скарбник. Досега сигурно вече се е прехвърлил на някоя друга.

Не, не исках да говоря за моя любовен живот по начина, по който другите говорят за техния. Тами-Ан не бе единствената. Като че ли всички момичета от курса ни в Чалфонт не можеха да мислят за нищо друго, освен за момчета. Дори и Лаура, обикновено толкова спокойна и уравновесена, се бе променила, откак се върна от Калифорния. Сега говореше само за Джейк, Джейк, Джейк. Всичките бяха еднакви. Аби и Рики, Мел и Антон, Рейчъл и някакъв италианец с очи на кошута, за когото тя не искаше да каже нищо. Понякога сякаш бях единственото момиче в Чалфонт без някой, който да се влачи подире му. Може би единствената в Лондон. В целия свят.

А сега Тами-Ан Зийгълър ме обвинява, че не знам нищо за момчетата. Само ако знаеше. Нямах намерение обаче да ѝ казвам за Джери. Нямах намерение да казвам на никого за Джери. Той преди учеше в друго международно училище, в Ричмънд, така че никой от Чалфонт не го познаваше. Излизахме няколко пъти заедно, но в действителност не се стигна до нищо особено, най-вече защото аз го харесвах повече, отколкото той мен. Както и да е, историята свърши, когато семейството му се премести във Франкфурт. Още си пишехме,

обаче писмата му вече ставаха все по-кратки и знаех, че не след дълго съвсем ще престанат да пристигат.

Предполагам моя бе вината, все пак, дето всички мислеха, че не се интересувам от момчета. Може би трябваше да разказвам за Джери, да каня другите да се запознаят с него. Мисля, че дълбоко в себе си се страхувах, че някоя хала като Тами-Ан или Роз Лоугън ще го грабне. Така че не мога да ги виня, задето си мислят, че не се интересувам. Да си умен не помага, разбира се. Защо хората мислят, че мозъкът и момчетата не могат да вървят заедно? Може би защото повечето момчета нямат никакъв мозък. Поне не тези в Чалфонт.

О, не, просто защото ме интересуваше да си взема бакалавърската степен и защото ми беше интересно в час, не означаваше, че момчетата не ме интересуват. Въобще не означаваше това.

— Хайде, Тами-Ан — каза Лаура. — Кажни ни още нещо за този тъмнокос непознат. Кой е той и кога Лив ще се запознае с него?

— Да — каза Роз. — Тя умира да разбере, нали, Лив?

— Нямам търпение — каза сухо.

Тами-Ан надзърна в чашата и отново вдигна поглед. На лицето ѝ се бе появила дяволита усмивка.

— Че тук има тъмнокос непознат, има — каза тя. — Но не е мъж. Жена е!

Дори и аз се включих в смеха, който се взриви около ми.

— Не го вярвам! — каза най-сетне Рейчъл. — Как разбра? — Тя взе чашата от Тами-Ан. — Виждам само утайка от чай. Петна от утайка.

Тами-Ан грабна обратно чашата.

— Това не са петна — каза тя надменно. — Това са... това са форми.

— Все същото.

— Въобще не е същото. Нищо не знаеш, Рейчъл Куин. Всичко зависи от формата.

— Петната.

— Всичко зависи от формата на... натрупванията от утайка и отношенията между тях. Както и да е — завърши Тами-Ан вяло, — това е древно умение, за което ти не знаеш нищо.

— Това е древен куп глупости, ако питаш мен — измърмори до мен Лаура, а аз кимнах.

— Кажи ни още за тази тъмнокоса непозната — каза Роз.

— Само ако обещаете да го вземете на сериозно. — Тами-Ан все още изглеждаше засегната. — Няма да кажа и думичка повече, докато не обещаете да го приемете сериозно.

— Добре — казах. — Кажи ми моята съдба, Тами-Ан.

— Ами — каза тя, като погледна пак в чашата, — ще срещнеш тъмнокоса непозната жена. Обаче тя ще ти донесе неприятности. Около нея има всякакви зли предзнаменования.

Някой се изкикоти силно зад гърба ми, а Елейн се обърна и каза:

— Шшшт!

— Тук има знаци за измама и измяна — продължи Тами-Ан. — А тази фигурка на стрела означава лоши вести. Има също съперничество и предателство. — Тя вдигна очи към мен — изражението ѝ изведнъж бе станало сериозно. — Тя е гадно създание, Лив. Очакват те лоши работи заради нея. Наистина. Всичко е тук. Ясно като...

— Петна — каза Рейчъл, но този път никой не се засмя.

Последва мълчание, тогава аз казах:

— Е, ами благодаря ти за предупреждението, Тами-Ан. От сега нататък ще се пазя от контакти с всякакви тъмнокоси жени. — В този момент пред очите ми попадна лъскавата черна коса на Тара и аз се пошегувах:

— Хей, нали не мислиш, че е Тара?

На Тами-Ан не ѝ беше забавно.

— Тя не е непозната, Оливия. Ти вече познаваш Тара. Тази е някоя, която никога не си виждала. Някоя, която ще влезе в живота ти и...

— Ще внимавам — казах бързо. — Обещавам да внимавам.

— Непременно — каза Тами-Ан. — Непременно внимавай, Оливия. Сега, момичета, коя е следващата? Хайде, Тара. Нека видя твоята чаша.

— Добре — каза Тара. — Стига да обещаеш, че няма да ми казваш лоши неща. Предпочитам да не знаая, ако има да ми се случва нещо гадно.

— Обещавам — каза Тами-Ан. — Подай ми чашата си.

Другите я наобиколиха, докато тя се взираше в чашата на Тара, но не и аз. Приказките на Тами-Ан за страховитата тъмнокоса непозната ме бяха изнервили. Всичко това бяха глупости, разбира се. Невъзможно е да разгадаеш бъдещето на някой по утайката в чаена чаша. Нямаше никаква логика. И все пак, в същото време се чувствах странно неспокойна. Не вярвах и дума от това, което бе казала Тами-Ан. Нищо от него не бе вярно.

Ами ако е?

— Да си чувала някога през живота си нещо по-абсурдно? — каза един глас зад мен.

Подскочих и бързо се обърнах. Отпуснах се, когато срещнах хладните очи на Лаура Кордел.

— Доверих се на Тами-Ан да го взема на сериозно — отговорих. — Всичко... всичко това наистина са глупости, предполагам?

Лаура се намръщи.

— Разбира се, че са глупости. Не ми казвай, че даже и ти...

— Не, разбира се, че не — казах аз и се засмях нервно. — Но никога не знаеш, нали?

— Едно нещо, което знам, е никога да не вярвам и дума от това, което Тами-Ан казва за каквото и да е. Хайде, да се махаме оттук.

Кимнах с благодарност и последвах Лаура към вратата. Казахме довиждане на Тами-Ан и търпеливо се засмяхме на едно последно предупреждение от страна на Роз да не говорим с никакви тъмнокоси жени, които бихме могли да срещнем по пътя за вкъщи. След това, най-после, излязохме на улицата. Слънцето вече бе изчезнало и аз потреперих от неочаквания вечерен хлад.

— По моя път ли?

— Добре — казах. — Ще хвана двеста и десет в Хампстед.

Обикновено хващах автобус до Камдън Таун, а после метрото до Хайгейт, но от време на време правех компания на Лаура в автобуса до Хампстед, където живееше с леля си. Братовчедката ѝ, Аби Скарбник, бе наш набор и в същия клас в Чалфонт, но двете не се движеха много заедно. Отгоре на всичко новият приятел на Аби като че ли отнемаше повечето от свободното ѝ време. Бяха се запознали през лятото, когато и двамата играеха в една пиеса — „Венецианският търговец“, където Аби бе взела ролята на Порция в последния момент — и от тогава ходеха сериозно. Понякога Маги Фарел, завеждащата драматичния

отдел, ме караше с колата, тъй като живее на съседната улица, понякога ме взимаше и майка ми, но обикновено трябваше да осъществявам цялото скучно пътуване сама. Поне днес за част от пътя щях да имам за компания Лаура.

Потеглихме за Суис Котидж, а тя каза:

— А как мина твоето лято, Лив? Всички дрънкахме само за нашата ваканция, а не сме чули нищо за твоята. Добре ли прекара?

Свих рамене.

— Добре беше, общо взето. Прекарах няколко седмици при баща ми в Кеймбридж. През останалото време бях вкъщи.

— Не ходи ли някъде? Ти обикновено ходиш по наистина интересни места през лятото. С майка ти. Не ходи ли в Перу миналата година?

— Този път не можахме да отидем никъде. Тя пише книга за английските градове и прекара повечето време в пътуване насам-натам с фотографа, който прави снимките.

— Това е неприятно — каза Лаура съчувствено.

— Все пак, ти си прекарала добре в Калифорния с... как му беше името?

— Джейк. Джейк Шенън. Нямам търпение да те запозная с него, Лив. Наистина е готин.

— Убедена съм в това — казах аз, като се опитвах да прикрия горчивината си. — И все пак, докато ти си прекарвала страхотно в Калифорния с Джейк, Рейчъл отблъсквала всички онези привлекателни италианци, Мел и Антон живеели в разкош във Венецуела, а Тами-Ан ги сразявала във Форт Уейн, Индиана, аз тук се пуках от скука в малкия стар Лондон на номер шест.

Вече бяхме стигнали до спирката. Лаура сложи ръка върху моята и каза:

— Какво има, Лив? Не е в твоя стил да бъдеш толкова... толкова цинична.

— О, не ми обръщай внимание — казах небрежно. — Просто съм в лошо настроение. Това е всичко. — Искях да ѝ кажа, че се чувствавам самотна. И че ревнувам. Искях да ѝ кажа, че ѝ завиждам за щастливите дни с Джейк и за прекрасната калифорнийска ваканция. Искях да ѝ кажа, че завиждам на всичките, дори на Тами-Ан. Техният

живот ми се струваше толкова вълнуващ и запълнен, докато моят ми изглеждаше толкова... толкова празен.

Но не казах нищо. Вместо това ѝ се усмихнах лъчезарно и рекох:

— Както и да е, имам поне едно нещо, което да очаквам, нали?

— Какво, Лив?

— Тъмнокосата непозната — казах аз. — Тайнствената тъмнокоса непозната, която ще ми разбие живота.

— О, да — засмя се Лаура. — Съвсем бях забравила за това. И да не забравиш да ми кажеш веднага, щом се появи! Нямам търпение да я видя.

В този момент пристигна автобусът и аз забравих всичко за предсказанието на Тами-Ан, докато тършувах за пари за билет и последвах Лаура до едно свободно място. Обаче дни по-късно, когато си спомних за този разговор, разбрах колко съм грешала да мисля, че никаква тъмнокоса жена няма да се появи в живота ми.

Много бях грешала, наистина.

ВТОРА ГЛАВА

В Хампстед трябваше да чакам страшно много за автобус, така че се прибрах вкъщи изморена и изнервена. Бе завалял и дъжд, а това не ми оправи настроението. Нито пък ми го подобри откритието, че в къщата няма никой. Надникнах през вратата на хола, но там нямаше жива душа, а и просторният кабинет на майка ми на първия етаж беше празен. Обикновено, когато се прибирам, я намирам там да пише, да диктува на Хелън или просто да зяпа през прозореца.

Чак когато стигнах до моята стая и се преобух в чисти дънки, си спомних, че на закуска майка ми ми каза, че ще закъснее. Смяташе да прекара деня в Бат или Бристъл, или някъде си, и да работи над новата си книга. Фотографът щял да я откара дотам и обратно и да снима за книгата, докато майка ми мисли какво да пише.

За първи път тя щеше да работи над книга с някой друг. Обикновено пише ужасно дълги и доста порнографски книги за млади момичета, които израстват в бедните квартали на Лондон и Ливърпул, влюбват се в разни отвратителни типове и свършват като херцогини, кинозвезди или собственички на универсални магазини. Тези книги носят заглавия като „Мой е утрешният ден“ или „Виж зората“ и са невероятно популярни, макар че не мога да проумея защо.

Винаги страшно се смущавам, когато видя всички тези евтини издания с лъскави корици, с които са отрупани книжарниците, и се промъквам покрай тях с наведена глава, да не би някой да ме спре и да ме обвини, че съм дъщеря на авторката. Зная, че е глупаво. В края на краищата няма начин някой да разбере коя съм, а и майка ми пише под псевдоним, Белинда Бартольмю. А най-странното е, че когато наистина открият, че майка ми е авторката на „Мечтата и съдбата“, хората винаги доста се впечатляват. Никога не съм можела да проумея това, защото смятам, че книгите ѝ са боклук. Веднъж направих грешката да ѝ го кажа и в резултат на това последва наистина сериозен скандал, придружен с крясъци, който приключи с нейното изказване, че добре, книгите може и да били боклук, но никак не било любезно от

моя страна да го казвам, а и все пак точно този така наречен „боклук“ плащал сметките и ме издържал в моето много скъпо училище, и ако това не ми харесвало, съм знаела какво да правя. След този случай си мълча относно писанията на майка ми. Сега пък издателят ѝ решил, че светът очаква луксозен албум с фотографии, който да се нарича „Британия през погледа на Белинда Бартольмю“. Това щеше да бъде сборник статии, написани от майка ми за различни градове, илюстриран с пищни цветни фотографии, направени от някакъв тип на име Гай Кънингъм. И точно това нетипично за нея занимание бе отвлякло майка ми от къщи за целия този ден.

Макар че бях изяла две големи парчета от тортата на Тами-Ан, все още бях гладна, ето защо реших да сляза в кухнята и да си направя сандвич с риба тон, преди да се заема с домашните. На стълбищната площадка пред стаята ми има голямо огледало с позлатена рамка и аз се спрях за малко пред него, за да погледам критично отражението си. Не е много зле, реших след известно време. Среден ръст, стандартна фигура, добра кожа, ясни сини очи зад очила. Жалко за очилата, но просто не се чувствавах удобно с контактни лещи, колкото и да се мъча. А повярвайте ми, доста съм се мъчила. Огромните длани са най-големия ми недостатък, но най-много ме притеснява косата. Нося я дълга или пусната, или прибрана по някакъв начин, и никога не мога да реша дали да я оставя както си е и да си изградя миловиден бохемски облик или безмилостно да я отрежа и да си направя каквато къса прическа е на мода в момента. Както обикновено, реших да отложам решението за друг ден и продължих надолу към кухнята.

Взех си сандвича в хола и пузнах телевизора, обаче не ми бе много весело да седя самичка в тази голяма стая, така че не след дълго станах и довърших закуската си в кухнята. Досега би трябвало да съм свикнала да бъда сама. Майка ми често отсъства, понякога седмици наред, ако представя новата си книга в Щатите, но все не мога да свикна с това. Разбира се, съвсем друго беше, когато баща ми живееше с нас. По онова време в къщата винаги кипеше живот — поне така изглеждаше в спомените ми. Сега бяхме само майка ми и аз, но най-вече аз, да се блъскаме из четири етажа отбрано хайгейтско недвижимо имущество. Освен Хелън в сутерена, разбира се.

Хелън. Ще отида да видя Хелън. Оставих си чинията и прекосих антрето, затръшнах зад себе си входната врата, изтопурках надолу по

стълбите и после свих рязко надясно, преди да стигна до улицата. Входът на апартамента в сутерена беше закътан под доста помпозното стълбище, което водеше до собствената ни външна врата. Тук рядко бе заключено, ето защо направо отворих и извиках:

— Ехо! Има ли някой къщи? Аз съм.

Извикаха ми в отговор, минах през къс коридор и влязох в светла, претрупана стая.

Хелън ми се усмихна, а Люси изчурулика от стола до майка си:

— Здравей, Ливия.

— Тъкмо прием чай — каза Хелън. — Искаш ли бъркани яйца? Няма да ме затрудни да направя още.

Поклатих глава и казах:

— Благодаря, обаче съм преяла с риба тон и торта.

Хелън направи физиономия, а аз продължих:

— Все пак една кола би било супер, ако имаш.

— Вземи си — каза Хелън.

Хелън Франклин официално е секретарка на майка ми, но на практика е много повече. Освен че се грижи за кореспонденцията, пише на машина и прави всякакви други неща от този род, тя неофициално се грижи за къщата и ме наглежда, когато майка ми я няма, което се случва доста често. В замяна получава заплата и живее с петгодишната си дъщеря Люси в апартамента в сутерена, без да плаща наем. Понякога си мисля, че сигурно на моменти я подлудявам с постоянното си висене при нея и настояването да ми прави компания, но се опитвам да ѝ се отплатя като гледам Люси и помагам в грижите около нея винаги, когато мога.

В много по-голяма степен се чувствам у дома си в разхвърляния апартамент на Хелън, отколкото в далеч по-разкошните стаи горе. Обичам топлината, колоритността и задушевната атмосфера тук, а Хелън като че ли ме разбира много по-добре от майка ми. Разбира се, Хелън е доста по-млада — предполагам, че е около тридесетгодишна — и това сигурно помага. Но пък новата жена на баща ми в Кеймбридж е горе-долу на същата възраст, а с нея въобще не се разбирам, така че това не може да има нищо общо с годините.

— Как мина днес? — попита Хелън. — Първият ден след ваканцията, нали така беше?

— Добре мина, струва ми се. — Направих физиономия на Люси и тя се заля от кикот. — Доста е приятно да си отново на училище — продължих. — Виждаш се пак с всички и научаваш какво са правили през лятото. Опитали се да убият Лаура Кордел в Калифорния. Е, така поне разправя Тами-Ан Зийгълър, така че и за секунда не вярвам да е истина. Още не съм питала Лаура за това. Тя самата говори само за някакво момче на име Джейк. Друго — какво още? Мел Розидис е прекарала велико във Венецуела, Тара Ленковски била цяло лято в Израел при баба си и дядо си, а Роз едва не се омъжила за някакъв грък, с когото се запознала в Крит — е, това е нейната версия, а знаеш каква е тя — не знаеш, разбира се, откъде би могла да знаеш, а пък... а пък аз говоря прекалено много — завърших унило.

Хелън отметна от челото си кичур сламеноруса коса и ме погледна замислено.

— Твоето лято сигурно е изглеждало доста тъпо в сравнение с тяхното — каза тя.

— Предполагам — казах аз. — Наистина не можеш да сравняваш две-три седмици у баща ми в Кеймбридж с веселото лято на Тами-Ан Зийгълър във Форд Уейн или със зашеметяващото плаване на Елейн Пичило по Карибско море. Имай предвид — признах си накрая — че почти не мога да измисля нещо по-ужасно от това да прекарам цяло лято във Форт Уейн, Индиана, или да плавам със свръхмързеливата Пичило и отвратителните ѝ родители. Всъщност, май в края на краищата моето лято не беше чак толкова зле. — Ухилих се на Хелън. — Много ти благодаря. Оправи ми настроението.

— Радвам се, че мога да помогна — усмихна се тя. — Сега ще ми направиш ли и ти една услуга? Били иска да излезем да пийнем нещо тази вечер. Нали няма да имаш нещо против да поседиш с Люси няколко часа?

Били беше приятелят ѝ. Сякаш всички мои познати от женски пол имаха по някой мъж в живота си, дори и Хелън.

— Нямах проблеми — казах аз. — Трябва да почета малко по испански, но мога съвсем спокойно да го направя и тук.

— Благодаря, Лив.

Поседяхме безмълвно известно време и наблюдавахме как Люси довършва яйцето си, после попитах:

— Майка ми не каза ли кога ще се върне?

Хелън поклати глава.

— Гай Кънингъм ѝ се обади към девет и половина и оттогава не съм я чувала. Предполагам ще се върне скоро, все пак, натоварена със записки, които ще трябва да разшифровам утре.

— Не ти завиждам — съжалих я аз.

— Нищо подобно — каза изненадващо Хелън. — Тази книга ще стане наистина добра. Много по-добра, поне от обичайните ѝ работи. Гай Кънингъм очевидно ѝ влияе добре — е, поне на писането ѝ.

— Какво представлява? — попитах аз. — Никога не съм го виждала.

— О, мисля, че си го виждала — каза Хелън. — Струва ми се, преди е идвал тук по повод на различни събирания. Много е чаровен. Висок, изискан и всъщност никак не прилича на фотограф.

— Какво имаш предвид?

— Ами винаги си представям фотографите раздърпани, брадясали и малко диви.

— Като лорд Сноудън — казах язвително.

Хелън се засмя.

— Едно на нула за теб. Така ми се пада като правя глупави обобщения. Както и да е, Гай Кънингъм е очарователен. В което, убедена съм, скоро ще се увериш сама.

Свих рамене ѝ не отговорих. През годините съм срещала стотици приятели на майка ми от издателския бранш. Всичките ми се струваха доста скучни и не очаквах Гай Кънингъм да се различава от тях.

Изведнъж чухме вълн на улицата да се затваря вратата на кола.

Хелън стана и отиде до прозореца.

— Изглежда ще видиш очарователния господин Кънингъм по-скоро, отколкото очакваше. — Тя се обърна и ми се ухили дяволито. — Майка ти се прибра и двамата влязоха в къщата.

Тя се върна до масата и пак седна. Не казах нищо. Вместо това станах и занесох празната чиния на Люси в кухнята.

Когато се върнах, Хелън ме погледна изпитателно и каза:

— Е, няма ли да отидеш да кажеш „здравей“ на майка си?

— Сигурно — смотолех аз.

Но не помръднах. Не исках да се връщам горе. Исках да остана при Хелън и Люси и да се престоря, че не съществуват неща като фотографии, родители и пусти къщи.

— Хайде, Лив — каза Хелън нежно. — Трябва да вървиш. Ще се видим после, нали? — Сигурно съм гледала тъпо, защото тя продължи. — Когато дойдеш да гледаш Люси. Към осем и половина, ако все още си съгласна.

Кимнах и бавно се изправих.

— Точно така — казах аз. — Ще ти се обадя.

— Довиждане засега, алигаторче — каза Люси.

Усмихнах ѝ се вяло и излязох.

След като затворих зад себе си входната врата, спрях и се ослушах. В антрето нямаше никой, ала откъм хола се чуваше тихото жужене на гласове. Останах на мястото си за малко като се чудех дали да отида при тях или да се промъкна нагоре към стаята си. Накрая реших да се направя на учтива, пристъпих към вратата на хола и я отворих.

Майка ми и Гай Кънингъм стояха до камината, съвсем близо един до друг. Не бях съвсем сигурна, но ми се стори, че когато вратата се отвори, те бързо се отдръпнаха един от друг, а изражението на изненада, примесена с раздразнение, върху лицето на майка ми, ми подсказа, че съм прекъснала интересен момент. Обаче за секунди изразът на раздразнение бе заменен от познатата любезна усмивка и тя тръгна към мен с протегнати ръце.

— Скъпа, ето те и теб! — каза тя. — Чудех се какво ли ти се е случило.

Изглеждаше красива, както винаги, без ни един рус косъм не на място и ни една гънка върху елегантния ѝ сив вълнен костюм. Приличаше повече на ослепителна актриса, отколкото на усилено работеща писателка.

Тя ме хвана за ръка и каза:

— Ела да те запозная с Гай. Той е геният, който прави купища, купища прекрасни снимки за книгата.

Гай Кънингъм се усмихна и пристъпи към мен.

— Здравей, Оливия — каза той. — Имам дъщеря горе-долу на твоята възраст.

— Наистина ли? — попитах аз.

Стори ми се доста глупаво да ми каже това, но му се усмихнах и бързо отместих поглед. Хелън бе излязла права, все пак. Гай Кънингъм

определено бе чаровник. Освен това бе много висок, с къдрава сива коса, пронизващи сини очи и дяволита усмивка.

— Прекарахме чудесен ден в Бат — каза майка ми. — Гай направи цял куп снимки, а аз потропвах след него и поглъщах местния колорит.

— Не написа ли нещо? — попитах аз. — Не си ли води бележки или нещо подобно?

Майка ми махна пренебрежително с ръка:

— О, подробностите ще взема от книгите на други. Просто исках да се потопя в атмосферата.

Стори ми се странен начин за писане на книга, но не го казах. Вместо това заотстъпвах към вратата и смотолевих нещо за подготовката ми по испански.

— О, с Гай ще прескочим да вечеряме някъде след малко, така че ще ти кажа лека нощ сега, скъпа — майка ми се наведе към мен и ме целуна по бузата.

Гримът ѝ бе безупречен и аз не посмях да ѝ върна целувката, да не би да го разваля.

— Приятно ми бе да се запознаем, Оливия — каза Гай. Гласът му бе плътен и мелодичен. Нищо чудно, че на майка ми ѝ бе харесало пътуването до Бат.

— Да — казах аз. — Искам да кажа, и аз се радвам, че се запознахме.

— Сигурен съм, че ще се виждаме повече.

— Така ли? — попитах глупаво аз.

Той се усмихна.

— Заради книгата. И изобщо.

Кимнах. Какво по дяволите искаше да каже? „И изобщо“. Това не ми харесваше. Никак не ми харесваше.

Чак когато бях в стаята си и си събирах учебниците, за да ги нося долу у Хелън, си спомних за предсказанието на Тами-Ан. „Виждам тъмнокос непознат човек, Оливия.“ Може би се бе объркала. Може би трябваше да ме предупреди вместо това за сивокос непознат. Засмях се на себе си и поклатих глава. Въобразявах си. Тами-Ан бе говорила безсмислици, без да разбира нищо. Не съществуваше застрашителен непознат, тъмнокос, сивокос или какъвто и да е. Разбира се, че нямаше защо да се страхувам от Гай Кънингъм. Той бе просто последният от

цяла върволица обаятелни мъже на средна възраст, които бяха ухажвали майка ми от развода ѝ насам — а и преди него. Само след месец щеше да го е забравила. В края на краищата, никой от другите не се беше задържал по-дълго, дори и застаряващата американска кинозвезда, който бе играл в телевизионен минисериал по книгата ѝ „Страстно сърце“.

— Хайде де, Оливия Стрикланд, я се стегни — казах гласно. — След месец ще си забравила, че Гай Кънингъм въобще съществува.

Но дори и докато изричах тези думи, имах странното усещане, че греша. Имах странното усещане, че съвсем скоро животът ми ще се промени и че нищо няма да бъде пак същото.

И се зачудих каква ли е била косата на Гай Кънингъм, преди да посивее.

ТРЕТА ГЛАВА

След ваканцията винаги ми трябва цяла вечност да свикна пак с училищното ежедневие. След като седмици наред съм ставала, когато искам, и съм се размотавала из къщи в стари дънки и с боси крака, много ми е трудно да се настроя да ставам в ранни зори и за две минути да взема душ, да се облека и да изгълтам препечена филийка, преди да се втурна към метрото. Ако имам късмет, майка ми или Хелън предлагат да ме откарат до училище и тогава ми остава повече време на разположение да реша какво да облека, да се уверя, че съм взела всички учебници, които ще ми трябват през деня, и дори да си позволя удоволствието спокойно, без да бързам да изям купа ядки и сушени плодове, както и още една филийка. Този втори ден от есенния семестър имах късмет. Хелън щеше да ходи в центъра да търси за майка ми книги за Бат и каза, че пътьом ще ме остави в Чалфонт.

Първият човек, когото видях, когато се измъкнах от колата на Хелън, бе Тами-Ан Зийгълър, и сърцето ми се сви. Тя не е най-подходящият човек, когото можеш да видиш рано сутрин, най-вече защото винаги е елегантна, невъзмутима и усмихната точно тогава, когато аз съм в най-неугледния си вид, раздразнителна и в лошо настроение. А пък последното нещо, от което се нуждаех в този момент, бе коктейл от остроумия на тема тъмнокоси непознати.

Реших да изпреваря всякакъв род шеги като започнах първа.

— Здравсти, Тами-Ан — казах аз. — Не, не съм срещнала ни един тъмнокос непознат все още.

Тя се нацупи и каза:

— Знам, че не вярваш, Оливия, но и знам със сигурност, че утайката от чай никога не лъже. Леля ми Лилиан каза на баща ми, че му предстои пътуване надалече, и още на другия ден му съобщиха, че го местят тук, в лондонския офис.

— Ура за леля Лилиан — промърморих аз, а после добавих по-високо: — Нищо — когато Тами-Ан ме попита какво съм казала.

— Както и да е — продължи тя. — Не съм казала, че ще срещнеш тъмнокосата непозната веднага. Може да бъде всякога. Утре, може би. Другата седмица. Дори другия месец.

— Дори никога — казах аз.

— Само почакай и ще видиш, Оливия Стрикланд — каза тя надменно. — Само почакай и ще видиш, това е всичко.

Влязохме през портата и тръгнахме по дългата алея, оградена с дървета, която води към училищните сгради. Посетителите винаги се изненадват да открият, че зад тази тиха улица, близо до „Риджънтс Парк“ е скътано училище. Всъщност от улицата можеш да видиш само две елегантни каменни колони в началото на алеята и точно до тях една малка, почти незабележима табела. Самото училище се намира на края на алеята, скрито зад къщите, блоковете и кестените, които обграждат съседните улици. Ала в края на алеята има няколко обширни игрища, а зад тях е главната сграда, която е във викториански стил, с много стъклописи и кули, и някога е представлявала имение, наречено „Чалфонт Грейндж“. Зад нея пък има още сгради, модерен учебен блок, физкултурен салон, театър и басейн. Малко училище е, но с по-добра база от повечето от по-големите.

Първият ни час този ден бе по английски, при Джим Къртис. Като си седях на мястото, си спомних какво бяха казали предния ден Тами-Ан и останалите за мен и Джим, и усетих как се изчервявам. Надявах се никой да не забележи и отправих бърз поглед из стаята, за да се уверя. Като че ли никой не ме гледаше, така че се отпуснах и отворих моите „Кентърбърийски разкази“. Все пак, когато Джим влезе, не вдигнах поглед, да не би лицето ми да ме издаде. Не можех дори и да се скрия на задните чинове, защото класовете в Чалфонт са малки — в курса по английска литература бяхме само четиринадесет — и непринудени. Няма редици от чинове, просто столове, поставени в кръг. Някои смятат, че в Чалфонт прекаляват с непринудеността: няма униформа, например, и можем да ходим на училище горе-долу както си искаме. Обръщаме се към преподавателите с малките им имена и им говорим на „ти“, а това в началото шокира хората. Всички учим за международна атестация, която се признава във всички световни университети, и затова Чалфонт толкова допада на онези родители, които доста пътуват и искат децата им да имат международно

образование. Много хора от шоубизнеса също пращат децата си тук, защото е елитно и сравнително стабилно училище.

Докато обхождах с поглед останалите, за първи път осъзнах, че съм може би единствената в класа, чиито родители са англичани. Тами-Ан и Гари Голдман Великолепни са американци, а Джей „Суперпън“ Хендриксен, който както винаги изглеждаше като неоправено легло, е австралиеца. Антон е венецуелец, разбира се, а бащата на Мел е грък. Елейн Пичило е италианка, струва ми се, а Мишел Чан идва от Хонконг. Не съм съвсем сигурна за Рейчъл Куин и Роз, но бащата на Аби Скарбник е американец, както и на Дани Анджелено. Погледнах още веднъж крадешком Дани. Той има по лицето лунички от слънцето и рижа коса, и ми харесва най-много от всички момчета в Чалфонт. До него бе седнал мрачният красавец Лий Нелсън, чийто баща е посланик или нещо такова някъде из Карибските страни, не помня коя точно.

Имаше и две нови физиономии, и погледнах Джим за първи път, когато им каза добре дошли в класа. Момичето се казваше Самър Карлайл („Ама че невероятно име“, измърмори Лаура до мен), а момчето беше Дейл О’Хара. От начина, по който Роз и другите момчета гледаха Дейл, ми стана ясно, че бяха доста впечатлени. За мен не беше нищо особено, но пък аз никога не съм се прехласвала от меки кафяви очи и дълги мигли. Предпочитам момчета, които изглеждат като — ами, като момчета, предполагам. После забравих всичко за останалите и се съсредоточих върху Чосър.

Отначало изглеждаше като че ли това ще бъде просто още един обикновен предобед в Чалфонт; докато минавахме от английски към история и после към испански. След известно време се чувствах сякаш учехме вече от два месеца, а не от два дена. Като изключим появата на Самър Карлайл и Дейл О’Хара, всичко си бе по старому. Учителите си бяха същите, а стаите все още се нуждаеха от ново боядисване. Дори и кафето в барчето бе отвратително, както обикновено.

Чак когато отивах към стаята за изобразително изкуство след почивката, усетих някой да докосва ръката ми. Завъртях се и се намерих вперила поглед в ясните сини очи на Дани Анджелено.

— Тъъ... извинявай, Оливия — каза той. — Не искам да те стресна.

— Няма нищо — казах аз. — Как си, Дани? Как прекара лятото?

— Добре, струва ми се. Ходихме до Щатите на гости на семейството на баща ми в Толедо. — После изведнъж се изчерви по някаква причина, извърна поглед и зяпна едно близко дърво, сякаш никога през живота си не бе виждал такова прекрасно нещо.

— Ами — казах след малко, — не е зле да потеглим за изобразителното изкуство.

Тогава Дани ме погледна пак и каза много бързо:

— Виж какво, мислех си дали би имала нещо против да ми помогнеш малко в едно нещо.

— Разбира се, Дани. В какво?

— Чосър. Не мога да му схвана смисъла. Искам да кажа, като е искал да пише поезия, защо не я е писал на английски, за бога?

— Но той е писал на английски, Дани — засмях се аз. — Наричаме го средноанглийски, но това е езикът по негово време.

— Добре де, може и да е така. Но твоята помощ определено ми е необходима, Оливия.

Не знаех какво да му кажа. Знаех, че не е глупав. И все пак езикът на Чосър не е лесен, тъй като е толкова непознат. Може би на американците им е по-трудно да го разберат, отколкото на нас. Огледах се бързо наоколо, да не би приятелите му да са подстрекателите. Може би това бе някакъв бързик. Бас, може би. Но не видях наблизко никой от компанията му. А пък и той не бе от тоя тип. Дани Анджелено бе един от най-свестните в Чалфонт. Всички го харесваха. Включително и аз.

— Разбира се, че ще ти помогна — казах аз. — Стига да мога.

Той се усмихна широко и с облекчение.

— Благодаря, Оливия. Убеден съм, че можеш. Ти си най-добрата по английски.

Понечих да се обърна и да тръгна, но той пак ме хвана за ръката и каза:

— Не можем ли да го обсъдим, като обядваме заедно?

— Да обядваме заедно?

— Ами да. Хайде да зарежем барчето и да отскочим за по един хамбургер при Джино.

Замълчах, като мислех много бързо, след което казах:

— Благодаря. С удоволствие.

— Добре, тогава. Ще се видим после. — И той се завъртя на петите си и бързо се отдалечи.

Останах на мястото си и го наблюдавах за малко. После се обърнах и бавно тръгнах към кабинета по изобразително изкуство. По някаква причина, която не можех да обясня, бях ухилена до уши.

— Не те ли видях да говориш с Дани Анджелено — попита Елейн Пичило, когато се плъзнах на стола до нея.

— Какво като си ме видяла? — троснах се аз. — Влиза ли ти в работата?

— О, боже — каза тя. — Е, предполагам, че рижка кратуна е по-добре от нищо. Изглежда ще свърши работа, докато се появи тъмнокосият непознат. — Тя избухна в пискливо кикотене, което внезапно прерасна в потиснат вик, когато се завъртях на стола си и я ритнах силно по крака. Съвсем случайно, разбира се.

„При Джино“ е ресторант за хамбургери на „Акация Роуд“, където ходим винаги, когато не можем да преглътнем училищното барче. Закуските не са сред предимствата на Чалфонт. Докато влизах след Дани през обедната почивка, се надявах този ден да бъдем единствените от Чалфонт в „При Джино“. Късметът ми работеше. Един бърз поглед наоколо ми каза, че в ресторанта никой не ни познава. Не съм сигурна защо се притеснявах да не ме видят с Дани, но вероятно беше така, защото се чувствах толкова несигурна с него. Трудно ми бе да повярвам, че наистина се нуждае от помощта ми за Чосър.

Изглеждаше, обаче, че подозренията ми са неоснователни. След като си поръчах хамбургери и коли, Дани извади своите „Кентърбърийски разкази“ и отвори на един от по-завързаните пасажи в разказа на батската невеста.

— Ето едно място, което просто не разбирам — започна той, след което внезапно млъкна.

— Какво има? — попитах аз, после чух зад гърба си силен шум и се обърнах.

Вратата на ресторанта се бе отворила с трясък и половин дузина хора бяха влезли шумно. Всичките бяха от Чалфонт, и то от нашия курс.

Бързо се извърнах с надеждата, че няма да ни забележат, но вече бе твърде късно.

— О, Оливия Стрикланд! — изписка един познат глас и аз вдигнах очи, за да видя как Тами-Ан Зийгълър се усмихва над главата

ми.

— Здравсти, Тами-Ан — казах вяло.

— Не знаех, че с Дани сте толкова добри приятели — продължи тя.

После до нея се появи и ухилената физиономия на Гари Голдман и сърцето ми се сви като видях, че Елейн, Роз Лоугън и Джей също са там.

— С кого обядвам си е лично моя работа — троснах се аз и отправих бърз поглед към Дани. Той им се хилеше като идиот, а лицето му бе яркочервено.

— Наистина си тиха вода, Лив — каза Роз. — Винаги се правиш на толкова умна и недостижима, а пък дълбоко в себе си си като нас останалите, нали?

— Определено се надявам да не съм като теб — отвърнах аз, а другите се разсмяха.

— Е, хайде — каза Тами-Ан. — Да оставим влюбените насаме. Нали не искаме да им пречим? Да седнем там.

Гари подсвирна многозначително за финал и последва останалите до едно сепаре в другия край на ресторанта.

Наблюдавах как се отдалечават, а след това отправих поглед към Дани. Лицето ми бе изопнато от яд.

Той ми се усмихна нервно и каза:

— Съжалявам за това.

— Едва ли е твоя вината — казах аз. — Както и да е, те са кретени. До един. Държат се като шестгодишни. Сега, докъде бяхме стигнали? Казваше, че не разбираш...

Дани протегна ръка и взе моята в неговата.

— Може би наистина трябва да им дадем повод да клюкарстват — каза той меко.

Лицето му все още бе червено и той изглеждаше около десетгодишен. Усетих внезапен импулс да го прегърна и да му кажа да не се притеснява, че всичко ще бъде наред. Чак тогава осъзнах какво ми бе казал.

— Какво имаш предвид? — попитах подозрително и бързо дръпнах ръката си.

— Новият филм на Клинт Ийстууд трябва да е доста добър — каза той. — Гледа ли го вече? — Поклатих глава и той продължи. —

Ще те взема към седем довечера, става ли?

Зяпнах го недоверчиво.

— Май не си губиш времето?

Той ми се ухили дяволито.

— Не, не си го губя. Е, идваш ли на кино или не?

— Не мога — казах аз, а след това. — Искам да кажа, наистина не съм... да, ами, добре.

— Чудесно — каза той. — Ще се видим довечера тогава. В седем.

— Не е зле да ти дам адреса си. Не знаеш къде живея.

— О, напротив, зная — каза Дани. — Знам доста за теб, Оливия Стрикланд. Повече, отколкото предполагаш. Отдавна съм ти хвърлил око.

— Наистина ли? — казах едва-едва.

— Наистина — каза той. Лицето му вече не беше розово и вече не изглеждаше десетгодишен. Но все още ми се искаше да го прегърна. — Сега — продължи той, — какво, по дяволите, значи този ред.

Погледнах го с празен поглед за секунда и чак тогава разбрах, че говори за „Кентърбърийски разкази“. В този момент внезапно нещо ми мина през ума. Може би в действителност Дани изобщо не се интересува от мен. Може би ме бе поканил да излезем от съжаление. Или защото бях по-добра от него по английски. Може би искаше само безплатни уроци. Не му трябвах аз, а ума ми.

Макар че вероятно грешах. Сигурно Дани наистина ме харесваше. Но как можех да знам? Вгледах се в него подозрително като се опитвах да позная какви може да бъдат чувствата му и се мъчех да подреда моите. После се отказах и свих рамене. О, по дяволите всичко. Ще изляза с него и ще видя какво ще стане. Поне ще гледам новия филм на Клинт Ийстууд.

Странно е как се променят хората, когато ги опознаеш по-добре. Познавах Дани Анджелено от години и никога не бях се замисляла наистина за него. Винаги си го имаше добрият стар весел Дани, с неговата усмивка, с луничките и шегите му. Беше приятел с всички, най-популярният в курса ни. Но в действителност въобще не го познавах. Не знаех къде живее или дали има братя и сестри, каква музика харесва или какво обича да яде. Знаех го от години без изобщо да го познавам.

Всичко това се промени обаче, когато излязохме заедно. Скоро научих, че този Дани Анджелено, когото бях виждала всеки ден в Чалфонт, съвсем не бе истинският Дани Анджелено. Истинският Дани не бе весел риж шегаджия с готово остроумие за всякакъв случай; истинският Дани Анджелено дълбоко се вълнуваше за правата на животните и опазването на околната среда, обичаше Елвис Пресли, Стивън Кинг и Мадона, имаше сестра на име Бони и живееше в Хампстед с родителите си и куче лабрадор на име Ватерло.

На тази първа среща узнах много неща за Дани. Научих всичко за ранното му детство в Охайо и как повече от всичко на света искал да пише мюзикли за „Бродуей“. И аз му казах доста неща за себе си, но той изглежда вече знаеше повечето от тях. А пък каквито и съмнения да бях имала относно мотивите му да ме покани да излезем, всички изчезнаха напълно, когато си поделихме една пица след киното.

— Трябва да ти призная нещо — каза той.

Започна се, помислих си аз. Има си друга приятелка. Лудо е влюбен в Гари Голдман. Има неизлечима болест.

— Е, добре, слушам те — казах аз.

— Нямам никакви проблеми с разбирането на Чосър — каза той.

— Всъщност нямам нужда от помощ за „Кентърбърийските разкази“.
— В следващия момент залегна, защото запратих една маслина по носа му.

— Защо тогава... — започнах аз.

— Исках да те хвана насаме — каза той. — Винаги си сред тълпи. Постоянно си я с Лаура, я с Рейчъл, я с Аби. Не можеш да те поканиш пред другите, нали?

— А какво пречи по телефона? Много полезно изобретение. Пробвай го някой път.

— Исках да те поканим очи в очи — каза той. — По телефона е лесно да кажеш „не“, а аз не исках да кажеш „не“.

Прошепнах:

— О, Дани, нямаше да кажа „не“ — а той се наведе към мен и ме погали по бузата.

— Радвам се — каза той.

— Аз също.

Не исках тази вечер да свършва. А когато най-накрая стигнахме до нашата къща, постояхме известно време на верандата, без да

казваме нищо, без дори да се докосваме. Усещах хладния му дъх върху бузата си и острото ухание на кожата му. Копнеех да ме вземе в обятията си. Чудех се дали ще ме целуне. Повече от всичко на света исках да ме целуне, но пък бяхме излезли заедно за първи път и едва се познавахме...

— Влез да прием кафе — прошепнах. — Но трябва да те предупредя, че майка ми ще иска да те огледа и проучи.

Той поклати глава.

— По-добре да вървя. Нашите ще ме разстрелят, ако закъснея прекалено много.

И в следващия момент, най-неочаквано, ръцете му ме бяха обгърнали и устните му бяха нежно върху моите.

— Ще се видим утре — каза той най-накрая.

— Благодаря ти за великолепната вечер — прошепнах аз. — Беше...

— Да — каза той бързо. — Зная.

Останах цяла вечност на верандата, след като си бе отишъл. Не исках да разваля магията. Не исках да загубя вълшебството на вечерта. Исках да запомня допира на устните му върху моите и шепота на гласа му в ухото ми. След това най-после влязох в къщата. Не исках да се срещам с майка ми и да отговарям на въпросите ѝ за Дани, затова затворих входната врата колкото можех по-тихо и тръгнах на пръсти към стълбите. Обаче почти веднага се отвори вратата на хола и гласът на майка ми каза:

— А, ето те и теб, Лив. Чакахме те. Ела и ни разкажи за вечерта ти. Добре ли прекара?

Въздъгнах и влязох в хола при нея. И Гай Кънингъм беше там, изтегнат на един диван, но като влязох, стана и ме дари с една от очарователните си усмивки. Майка ми отиде при него и те застанаха един до друг до камината, а ръцете им почти се докосваха, но не съвсем.

— Къде е Дани? — попита майка ми. — Трябваше да го поканиш.

— Поканих го — казах аз, — но той трябваше да се прибира. Предполагам ще го видиш друг път.

— Надявам се — каза Гай, а аз го изгледах остро. Какво му влизаше пък на него в работата?

Последва неловко мълчание, и тогава майка ми прочисти нервно гърлото си и каза:

— Всъщност по-скоро се радвам, че не си поканила Дани, скъпа. Трябва да ти кажем нещо наистина важно.

Тя се усмихна на Гай и видях, че вече се държаха нормално за ръцете.

И вече знаех какво ще ми каже.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Знаех какво ще ми кажат, но не исках да го чуя.

— Прекарахме великолепно — казах нервно. — Филмът е направо страхотен. Гледали ли сте го? Клинт Ийстууд играе детектив, който е обвинен във вземане на подкупи и връзки с мафията, но той, естествено, не е такъв, така че...

— Оливия — каза майка ми. — Би ли ме изслушала за момент? Ние...

Аз обаче не обърнах никакво внимание. Отдалечих се от нея, към прозореца, като говорех колкото можех по-бързо.

— Така че се среща с тази адвокатка — играе я Глен Клоуз. Харесвате ли Глен Клоуз? Според мен е страхотна. Толкова е спокойна... и красива... и...

Млъкнах. Беше ненормално. Аз бях ненормална. Не можех да спра това, което щеше да се случи, просто като не им дам думата. Трябваше да ги изслушам, дори и да знаех какво ще ми кажат.

И така, обърнах се, погледнах майка ми и се усмихнах.

— Съжалявам — казах. — Прекарах толкова готино, че просто трябваше да поговоря с някой за това. Е, какви са вашите новини? Нека да отгатна. — Спрях за момент, за да се насладя на озадаченото изражение на майка ми. Гай се бе приближил до нея и я бе прегърнал покровителствено. Спомних си как Дани ме бе прегърнал и се зачудих дали и майка ми се чувствуваше сигурна и щастлива като мен в онзи момент. Сега обаче не се чувствавах толкова щастлива.

— Нека да отгатна — повторих аз. — Зная, ще се жените.

Майка ми впери поглед в мен и зяпна.

— Как... как разбра? — попита тя, след това учудването на лицето ѝ бе заменено от наченки на усмивка, а тя се приближи и ме прегърна. Не отговорих на прегръдката ѝ. Тя леко трепереше, а очите ѝ бяха овлажнели от вълнение. След малко ме пусна и отстъпи малко назад. — Как разбра — попита пак.

— Ами не съм глупава — казах аз. — Ясно ми беше какво става между вас. Беше просто въпрос на време.

— Толкова съм щастлива, Лив — каза майка ми. — И нямаш нищо против?

— Против ли? — Не разбрах за какво говори.

— Нямаш нищо против Гай и аз да се оженим?

— Естествено, че не — засмях се леко. — Защо да имам нещо против? Нямах нищо против, когато татко се ожени повторно. Сега е твой ред. Справедливо е.

Обаче лъжех. Имах нещо против, когато баща ми се ожени пак. Тогава всичко се промени. Сега почти не го виждах, а когато се срещнехме, той сякаш се интересуваше само от глупавата си нова жена и от трите им дребни пикльовци. Сега всичко това щеше да се повтори.

— Ще имате ли деца? — попитах аз, а след това се засмях нервно като осъзнах, колко глупаво трябва да звучи този въпрос.

Майка ми също се засмя, включи се и Гай.

— Разбира се, че не, скъпа — каза тя. — Твърде съм стара за такова нещо. Така или иначе, имаме да се грижим за вас двете. Определено нямаме нужда от още.

— Вас двете? Какво искаш да кажеш? — Отпуснах се на дивана, а майка ми дойде и седна до мен. Постави ръка върху моята, но аз нетърпеливо я отместих.

— Ами, скъпа, ще имаме теб и Карли. Вие сте цялото ни семейство, повече никой не ни трябва.

— Карли ли? Коя е Карли?

Тогава се обади Гай.

— Моята дъщеря. В действителност се казва Карълайн, но винаги сме ѝ викали Карли. Като малка не можеше да си казва името правилно и се наричаше Карли, и така си остана. Всъщност, тя веднъж...

— Не знаех, че имаш дъщеря — прекъснах го грубо. — Никога не си ми казвал за дъщеря.

— Струва ми се споменах веднъж — каза Гай нежно. — Сигурно си забравила.

— Както и да е — каза майка ми весело, — ще имате достатъчно време да се опознаете, когато се премести да живее тук.

Втрених се с ужас в майка ми. Бях свикнала с мисълта, че може да се омъжи повторно. Още откак с баща ми се разведоха, знаех, че винаги съществува вероятност да се омъжи за другиго. Повечето го правеха или поне така изглеждаше. Ето защо новината за нея и Гай в действителност не ме изненада. Но не бях слагала още никой в сметките. Готова бях да се справя с втори баща, но не очаквах и нова сестра.

Чак тогава осъзнах какво бе казала майка ми.

— Какво искаш да кажеш с това „когато се премести да живее тук“?

Майка ми погледна притеснено Гай и каза:

— След като се оженим с Гай, ще живеем тук всички заедно. Гай, аз, ти и Карли.

Зяпнах.

— Но защо? Защо трябва тя да живее тук? Не може ли...

— Не бъди глупава, Оливия — каза майка ми. — Не очакваш, естествено, Гай да зареже собствената си дъщеря. Майката на Карли е починала преди четири години и оттогава Гай се грижи за нея. Разбира се, че ще дойде да живее тук. Тя е почти на твоята възраст и съм убедена, че веднъж щом се опознаете, ще станете първи приятелки. — Тя сложи ръка върху моята и този път не я отблъснах. — Зная, че няма да е лесно, скъпа. На всички няма да ни бъде лесно — отсега нататък животът ни съвсем ще се промени. Но най-трудно ще бъде за Карли, повярвай ми.

— Най-трудно за нея? Как така?

— Ами тя не само че ще трябва да свиква с нови майка и сестра, но идва и в нов дом. Тук няма да имаш поне това неудобство.

— Къде живее тя сега? — попитах аз.

— Живеем в Дорсет — каза Гай. — Близко до Бландфорд. Но Карли е в пансион. Заради работата си отсъствам много от къщи, така че ми е от помощ да знам, че в училище се грижат за нея.

— Не може ли да остане там? Защо трябва да идва тук?

Гай ми се усмихна.

— Защото искаме да бъдем отново едно нормално семейство — каза той. — Няма нужда Карли да живее на пансион, при положение че има стабилен и сигурен дом тук, при теб и майка ти. Ще я вземем от

сегашното й училище и ще я пратим с теб в Чалфонт. Не виждаш ли колко по-щастливи ще бъдем всичките?

Онемях от изненада. Не бях очаквала нещо такова. Брак, да, както и нов баща. Но не и момиче на моята възраст да нахълта в къщата ми, да нахълта в живота ми...

— Няма да спи в моята стая — казах сърдито. — Това няма да стане.

— Разбира се, че не — каза майка ми. — Карли ще си има своя собствена стая. Тук имаме място, колкото искаш. — Тя ме прегърна и ме притисна до себе си. — Всичко ще бъде чудесно, скъпа, само почакай и ще видиш. Може да има проблеми отначало, но те ще се оправят от само себе си. Пак ще бъдем семейство, това е важното. — Тя стана и отиде при Гай. — Толкова сме щастливи, скъпа, и искаме и ти да си щастлива.

— И Карли — каза Гай.

— Разбира се — каза майка ми. — Не трябва да забравяме и Карли.

О, не, помислих с горчивина. Не трябва да забравяме Карли. Само това ми трябваше. Някаква глупава и неориентирана малка сополанка, хваната от гората, да ми виси през цялото време на главата, да ми се пречка и да се влачи подире ми непрекъснато. Защо трябваше да идва в Чалфонт? Не можеше ли да си остане в интерната? Или да отиде в друго училище в Лондон. Какво ще си помислят останалите — Лаура, Роз, Аби и Мел. И Дани. Дани. Бях забравила за Дани.

Станах и казах рязко:

— Благодаря, че ми казахте. Предполагам нещата ще се наредят. Сега мисля да си лягам, ако нямате нищо против.

— Утре ще говорим пак — каза майка ми.

— Добре. Ако съм си вкъщи. Може да ме няма, не зная. — Прокраднах се към вратата, а там се обърнах и се опитах да се усмихна и на двамата. — Надявам се да бъдете много щастливи. Наистина. — После отворих вратата и побягнах нагоре към стаята си.

Тази нощ минаха часове, докато заспя. Имаше толкова неща, за които да мисля, и събитията от деня препускаха из мислите ми всеки път, щом си затворех очите. Трудно ми бе да повярвам, че могат да се случат толкова много неща само за един ден. Когато се бях събудила сутринта, животът ми изглеждаше толкова тъп и банален. Сякаш

всичките забавления бяха при другите, всяка имаше приятел, животът на всяка бе пълен със събития и вълнения. На мен никога нищо не ми се случваше.

А ето че сега, само няколко часа по-късно, животът ми се бе обърнал наопаки. Бях излизала с Дани Анджелено и той ме бе целунал за лека нощ по начин, който показваше, че означавам за него повече от компания за една вечер на кино. А после майка ми ми бе съобщила, че се жени и че ще докара новия си съпруг и дъщеря му да живеят в къщата ни. Не просто някаква голяма дъщеря, а някаква проста селянка на име Карли, която била на моята възраст и щяла да учи с мен в Чалфонт. Не бе истина. Всичко бе просто лош сън. Щях да се събудя сутринта и да открия, че нищо от това не се е случило. Няма никакъв Гай, никаква Карли, никакъв Дани. Щях да се събудя и да бъде една обикновена сутрин, а животът ми щеше да бъде тъп като винаги...

Събудих се накрая и наистина беше другата сутрин. Още щом отворих очи и знаех, че вчера наистина се беше случило. Бях излизала с Дани Анджелено да гледам филм с Клинт Ийстууд на „Лесестър Скуеър“, майка ми щеше да се жени за Гай Кънингъм и дъщеря му щеше да живее при нас. Всичко бе истина. Нищо не бях си въобразила.

Нямам много спомени от онази сутрин. Зная, че Хелън пак ме откара до Чалфонт и си спомням, че блуждаех като сомнамбул от час в час, като се опитвах да асимилирам всичко, което се бе случило. Зная, че Дани дойде и седна до мен в барчето през междучасието и никога няма да забравя засегнатия израз на лицето му, когато му казах, че не искам да говоря с него — или с когото и да е било друг, ако е там въпроса — така че би ли отишъл да скочи в някое езеро. Струва ми се, че именно нараненото изражение на Дани най-накрая ме накара да се опомня. Държах се като идиот. Още по-лошо, като разглезено дете. Нямах да подобря нещата като наранявам други хора.

Когато дойде обедната почивка, тръгнах да търся Дани, но не можах да го открия никъде в целия район. Вместо това попаднах на Лаура, Аби и Мел, които се наслаждаваха на импровизиран пикник под дъбовете на другия край на игрището, и седнах на тревата до тях.

— Мисля, че това е чудесно! — каза Мел, след като им казах за сватбата на майка си. — Толкова се радвам за теб, Лив.

— Радваш се за мен?

— Ами да. Ти не си ли доволна, че майка ти е толкова щастлива? А този Гай, кажи го де, изглежда наистина готин. Помисли само за всичките страхотни снимки, които ще може да ти направи. Накрая може да станеш топмодел.

Изсмях се.

— Аз? Шегуваш се!

— Защо да се шегува? — поиска да узнае Лаура. — Ти си много привлекателна, Лив.

— О, глупости — смънках аз.

— От теб ще излезе красива шаферка! — каза Аби. — Къде ще бъде сватбата? И кога?

— Не знам. Не попитах. Но ако очакват да бъда тъпата им шаферка, никак няма да е зле да си помислят пак. Това ще го оставя на Карли.

— Карли ли? Коя е Карли?

И така, казах им и за Карли. Но те, не мога да разбера защо, не споделиха опасенията ми относно нея. Всъщност, Мел каза, че ѝ е жал за бедното момиче, задето трябва да се мести в нов дом ѝ в непознато училище. Изсумтях на това и заявих, че ако на Карли не ѝ харесва, може да си остане, където си е.

— Не си го изкарвай на нея, Лив — каза Лаура. — Тя не е виновна. Тя е толкова безсилна в ситуацията, колкото и ти. А ти не си първата, на която се случва подобно нещо. Аби е сменила трима бащи. Всъщност имаш късмет, че изобщо имаш родители.

Тогава се изчервих. И двамата родители на Лаура бяха мъртви, и тя живееше при леля си, актрисата Максин Андерсън, и сегашния ѝ съпруг. Аби бе дъщеря на Максин от първия ѝ брак.

— Лаура е права — каза Аби. — Всички сме имали трудни моменти, в едно или друго отношение. Спомням си как се мразехме с Лаура в началото, когато дойде да живее при нас. Но го преодоляхме. Свикнахме с положението. А сега всичко е прекрасно.

Последва неловко мълчание.

— Съжалявам — казах най-накрая. — Държа се като първа тъпачка. Не ми обръщайте внимание. Наистина се радвам за майка ми, наистина. А с Карли ще станем добри приятелки. Забравете, че изобщо съм казала нещо, моля ви. Просто съм... просто съм малко обърквана, това е. Съжалявам.

После станах. Бях си спомнила, че още един човек заслужаваше извинение.

— Предполагам... предполагам не сте виждали Дани Анджелено някъде наоколо, нали? — попитах аз, като се стараех това да звучи възможно най-незаинтересовано.

Лаура и Аби си размениха развеселени погледи.

— Дани ли? Не, не мисля, че съм го виждала — каза Аби. — Видях го по английски, естествено, но нямам никаква представа къде може да е сега.

— Добре, добре, Лив, наистина е време за признания — каза Мел. — Тами-Ан разправя, че ви видяла вчера в „Джино“ да се правите на двойка влюбени.

— Помагах му с Чосър — казах аз.

— Значи така му викат вече — каза Мел със сериозно изражение, а другите две прихнаха.

— Вижте какво, с Дани сме приятели, ясно ли е? — казах сърдито. — Има ли нещо лошо в това?

— Добре де, добре, не се ядосвай — каза Лаура. — Няма нищо лошо в това да излизаш с Дани, ако наистина правиш това. Всъщност доста биха ти завидели. Дори и аз едно време си падах по него.

Ухилих им се и казах:

— Е, добре, виждам се с Дани. Поне го видях вчера. Днес го насолех, така че искам да го намеря и да му се извиня. Ако не го направя, май вчера беше началото и краят на едно хубаво приятелство.

— Тогава да не те задържаме — каза Аби. — И успех.

— Благодаря — рекох аз и забързах към училището.

Не успях да хвана Дани, преди да свършат часовете, а след това успях само защото хукнах по алеята и заседнах да го дебна зад една от колоните на входа. Той вървеше с Гари Голдман и Лий, обаче като го извиках спря и бавно се върна към мен.

— Извинявай, Дани — казах бързо. — Наистина съжалявам.

— О не, вероятно моя бе грешката — каза той. — На моменти мога да бъда наистина отвратителен.

При това се почувствувах още по-виновна.

— О, не, не е твоя грешката. Съвсем не. Аз... ами, откак се видяхме с теб, се случиха разни работи.

Той ме хвана за ръка и каза:

— Хайде, можем да вървим заедно поне до „Камдън Таун“.

Тръгнахме заедно към „Принс Албърт Роуд“ и докато чакахме автобуса, му разказах всичко за майка ми, Гай и Карли. А той ми каза да не бъда толкова глупава, че всичко ще се оправи накрая.

— И моят баща се ожени за друга — каза той — и в това нямаше нищо лошо. Тя наистина е готина, макар че е англичанка. — Той се изви, за да избегне опита ми да го ръгна в ребрата, след това продължи. — И се радвам, че го направи. Ако не беше, никога нямаше да дойдем в Англия и нямаше да срещна теб. — Той протегна ръка и нежно ме погали по бузата. После ме целуна леко по носа и прошепна. — Всичко ще бъде наред. Наистина. Само почакай и ще видиш.

Когато се прибрах, се чувствах много по-добре, отколкото като излизах сутринта. Сега съзнавах колко егоистично се бях отнесла спрямо Гай и Карли. Разбрах, че на Карли положението вероятно ѝ е още по-неприятно, отколкото на мен, и че почти сигурно се ужасява от мисълта да се мести в нов дом и в ново училище. От мен зависеше да я накарам да се чувства у дома си. В началото всичко щеше да ѝ бъде много странно, а и объркващо. Но скоро щеше да свикне с градския живот. Щях да ѝ помагам, доколкото можех. Дани беше прав. Накрая всичко щеше да се оправи.

Като отворих входната врата чух откъм хола смях. Майка ми и Гай бяха вкъщи. Изведнъж ми се прииска да компенсирам за враждебната си реакция на новината им снощи, затова стоварих чантата си на един стол, бутнах вратата на хола и нахълтах в стаята.

Майка ми и Гай седяха един до друг на дивана и ме погледнаха изненадано. Но в стаята имаше и още някой. Тя стоеше до прозореца, с обърнато към мен лице и с наполовина отворена от учудване уста, но не можех да видя ясно чертите ѝ, защото светлината бе зад гърба ѝ. Тогава тя бавно тръгна към мен и веднага разбрах, че това е Карли. Очите ѝ бяха тъмновиолетови и блестяха като аметисти върху бялата ѝ кожа, но косата ѝ направо ми спря дъха. Беше дълга и черна и се спускаше около лицето ѝ като водопад от великолепни къдрици сякаш от абанос.

Гледахме се една друга известно време, после майка ми стана и каза:

— Оливия, бих искал да ти представя...

— Зная — казах аз. — Здравей, Карли.

Тогава тя се усмихна и каза:

— Здравсти. — Гласът ѝ бе изненадващо плътен.

Последва неловко мълчание. Не знаех какво да кажа. Карли въобще не беше такава, каквато си я представях. Бях очаквала да видя някаква невзрачна, проста, стеснителна селянка, а не тази самоуверена, красива млада жена. Възможно ли бе да е на моята възраст? Изглеждаше много по-голяма.

Тогава се изсмях звучно, защото внезапно ми хрумна нещо.

— Какво ти е толкова смешно, Лив? — попита майка ми.

— Нищо — казах аз, като погледнах тъмните очи и въгленовочерната коса на Карли. — Просто си спомних нещо.

Ето я и нея, помислих си. Ето я най-после и нея. Тъмнокосата непозната.

ПЕТА ГЛАВА

По време на тази първа среща нямах кой знае каква възможност да говоря с Карли. Целият разговор изглежда се въртеше около сватбата — кога и къде да бъде церемонията, колко хора да поканят, дали ще ходят някъде на сватбено пътешествие. Майка ми се държеше като петгодишно хлапе вечерта преди Коледа; лицето ѝ бе поруменяло от възбуда и постоянно се смееше. Не знаех дали да се смущавам, или да го приема откъм забавната страна. Накрая се отказах и от двете и се сгуших в едно дълбоко кресло, като се престорих, че съм някъде другаде. Карли също не говори много. От време на време ѝ хвърлях крадешком по някой поглед изпод вежди. Изглеждаше спокойна и невъзмутима, но нямаше как да разбере какво в действителност се крие зад тези блестящи виолетови очи.

След известно време станах и казах, че трябва да се хващам с някакво домашно.

Карли ме погледна и промълви:

— Горката — с хубавия си плътен глас.

— Учебната година на Карли започва чак другата седмица — каза Гай. — Но не сме сигурни дали ще ходи. Не виждаме много смисъл, при положение че така или иначе се мести в Чалфонт.

Погледнах Карли. Тя бе втренчила поглед в краката си, сякаш ги виждаше за първи път.

— Струва ми се, че няма. Както и да е, ще се видим после — казах аз, като затворих вратата зад себе си.

Взех си чантата от стола в антрето и бавно се качих в стаята си. Но не можах да се съсредоточа над съчинението си върху „Тес от рода Дърбървил“, така че след малко се отказах и се прокраднах пак долу. Тихо се измъкнах през външната врата и отидох да търся убежище в сутерена при Хелън и Люси. Този път останах чак за вечеря.

Не помня много от следващите една-две седмици. Като че ли толкова много неща се случваха. Майка ми и Гай си бяха наумили, че сега, когато вече са го решили, няма защо да чакат и по-добре да приключат колкото може по-бързо. Това доста ме озадачи, но майка ми ми обясни, че с Гай се познавали от години. Не било вихрена любов, която съм си представяла. Отначало не бях съвсем убедена, защото не си спомням да съм виждала Гай преди деня на пътуването им до Бат, но майка ми ледено ми напомни, че е просто невъзможно да помня всичките ѝ приятели, които бяха идвали у нас през годините. А и така или иначе не ми влизало в работата. Аз не смятах така, но не го казах.

И така, дните минаваха като на сън, в звънене на телефона и сериозни обсъждания на това какво ще обличаме и кого няма да каним на сватбата. С всички сили се опитвах да се престоря, че нищо от това не се случва. В Чалфонт можеше лесно да се забрави всичко, а когато се прибирах вечер, правех всичко възможно да не ме забъркват в приготовленията, като казвах високо, че имам много работа, и се заключвах в стаята си. Но не можех съвсем да го избегна.

Приятели ми в Чалфонт сякаш се вълнуваха много повече от мен. Тами-Ан Зийгълър постоянно ме разпитваше за подробности от тоалета на майка ми, за рода на Гай и за дрехите на Карли. Дори и Лаура и Аби, обикновено толкова разумни, като че ли се бяха побъркали от това, че майка ми се омъжва пак.

Дани Анджелено сякаш бе единственият ми познат, на когото можеше да се разчита да не приказва за сватбата. Дни наред след първата ни среща очаквах да ме покани пак. Всеки ден се виждахме в часовете и през междучасията, но тогава винаги бяхме сред тълпи от хора и нямаше никаква възможност да останем насаме. Чак когато започнахме да се прибираме заедно след училище, поне за част от пътя, започнахме наистина да се опознаваме по-добре. Точно по време на едно такова пътуване заедно в автобуса Дани ми призна, че се притеснява да ме покани пак.

— Притесняваш ли се? Защо? — Не можех да повярвам на ушите си.

Лицето му поруменя.

— Сигурно защото ме е страх, че ще ми откажеш — каза той. — А и така или иначе сигурно си заета с много други момчета.

Прихнах да се смея.

— Ти се шегуваш! Говориш с Оливия Стрикланд, не забравяй. Аз съм момичето, което се интересува само от уроците си. Добрата стара пълна отличничка Лив Стрикланд. — Загледах се през прозореца, но се обърнах, когато усетих ръката му в моята.

— Не трябва постоянно да се подценяваш — каза той. — Нима не разбираш? Точно защото наистина си умна и интелигентна, си мислех, че не би се заинтересувала от някакъв си кретен като мен. Притеснявам се, че ще ти омръзна, предполагам. Страх ме е, че не съм достатъчно умен за теб.

Стиснах ръката му.

— Ти си точно това, от което имам нужда, Дани — прошепнах аз. — Особено сега. И не можеш да ми омръзнеш. Повярвай ми, не можеш.

Той се ухили.

— Добре, тогава. Какви са ти планове за утре вечер?

— Имам среща — казах аз. — С едно наистина готино момче, мой познат.

Лицето на Дани помръкна и той се извърна.

— Някой друг път, може би — измънка той.

— Ти наистина си кретен! — засмях се аз и игриво го ръгнах. — Момчето, с което ще излизам, си ти, глупчо!

След това излизахме два-три пъти в седмицата и се виждахме всяка събота и неделя. Една събота ходих у тях, в просторен, разкошен апартамент в един блок с невероятна гледка към „Хампстед Хийт“. Баща му не беше там — Дани каза, че той се интересува от недвижима собственост и доста отсъства — но ни посрещна майка му, а и сестра му Бони бе приятна за компания. Тя бе по-малко копие на Дани, със същите лунички и засмени сини очи, но с по-тъмна коса. Естествено не поканих Дани у нас. Времето ни заедно бе специално и не исках да го развалям. С Дани забравях всичко за моя собствен дом и за промените, които ставаха там. Щеше да има достатъчно време Дани да се запознае с моето семейство, след като минеше сватбата и всичко се върнеше в нормалния си вид. Ако това изобщо станеше. Не знаех какво щеше да бъде „нормално“ занапред.

Една-две седмици преди сватбата Гай и Карли се нанесоха у нас.

— Зная, че се смята за лоша поличба — каза ми майка ми, като се кикотеше детински. — Но сега, след като си продаде жилището в Дорсет, Гай няма къде другаде да отиде.

— Я не ми ги разправяй — казах с раздражение. — Можеше да отиде на хотел.

— Не се дръж така враждебно, Оливия — каза майка ми. — Така или иначе Карли трябва да започне в Чалфонт колкото може по-скоро, иначе никога няма да може да ви настигне.

— И тя ли се пренася тук? — попитах глупаво.

Майка ми въздъхна.

— Естествено, Оливия. Вече говорихме за това.

Едно нещо скоро се изясни със сигурност: Гай не се женеше за майка ми заради парите ѝ. Той имаше две коли — сребристосиво порше и роувър — и те за отрицателно време увеличиха проблемите с паркирането на нашата улица. Просторните шкафове в стаята на Карли скоро се оказаха недостатъчни за огромния ѝ гардероб и дрехите ѝ бързо преляха в още една стая. Друга свободна стая трябваше да складира фотографската техника на Гай. Започнах да се питам да не би случайно майка ми да се омъжва за Гай заради неговите пари, но не взех мисълта на сериозно. Всичките книги на майка ми бяха международни бестселъри и знаех, че нямаме финансови проблеми.

Стараех се колкото можех да не се засичам с тях. От една страна репутацията ми на съзнателна ученичка се оказа много удобна: можех да изчезвам за часове наред, като използвах извинението, че имам работа. Дори и когато излизах с Дани, казвах на другите, че отивам да уча при някоя приятелка. Понякога това бе вярно, но често пъти не беше.

Нямаше нужда обаче да се чувствам виновна, че пренебрегвам Карли или не изпълнявам задълженията си на бъдеща заварена сестра. Тя прекарваше часове на телефона, говореше с приятели, които бяха останали в Дорсет, а през повечето вечери излизаше. В действителност няхахме много време да се сприятеляваме. Виждахме се едва ли не само на масата по време на ядене, а дори и тогава тя не говореше много. Обикновено седеше мълчаливо и слушаше нашия разговор, като ни гледаше безцелно с тъмните си хипнотизиращи очи. Когато и да се обърнех към нея, тя се държеше доста дружелюбно и отговаряше с усмивка на въпросите ми, но скоро се отказах от опитите си да я

предразположа. Реших, че или е изключително срамежлива, или е изключително нагла, а някак си не ми изглеждаше срамежлива. Не ми и хрумна, че Карли може да е нещастна. Как можеше да бъде нещастен човек с нейната красота и всички тези дрехи? Не можех и да помисля такова нещо.

Мисля, че никога няма да забравя първия ден на Карли в Чалфонт. Сутринта Гай ни откара до училището, после отидоха с Карли при директора, а аз влязох при другите в час по английска литература. Точно когато Джим Къртис ни говореше за положението на жената във викторианска Англия, вратата се отвори и се появи директорът, последван от Карли. Директорът каза нещо на Джим, а ние зяпнахме втрещено Карли. Тя изглеждаше особено привлекателна този ден, в зелена блуза и плътно прилепнали дънки, и момчетата не можеха да откъснат очите си от нея. Също и момичетата, но по малко по-различни причини. Карли изглеждаше безразлична към погледите; тя гледаше спокойно в пространството с безизразно лице, а после дари Джим с ослепителна усмивка, когато той ѝ предложи да седне на един свободен стол до Джей Хендриксен, чието лице придоби интересен нюанс на цвета на цвеклото, когато тя се настани до него. Не мисля, че някой, дори и Джим, показва много интерес към „Тес от рода Дърбървил“ до края на часа.

Всякакви съмнения, каквито може да съм имала относно адаптирането на Карли в Чалфонт, изчезнаха много бързо след това. Тя излизаше от кожата си да се държи любезно и дружелюбно и още от първия ден бе заобиколена от тълпа обожатели. Момчетата, естествено, не можеха да се отделят от нея, но за моя голяма изненада, момичетата също я харесваха. Дори Тами-Ан Зийгльър, която обикновено се отнася доста враждебно към всяко момиче, по-привлекателно от нея, през тази първа седмица не се отлепи от Карли. Бяха ме помолили да помогна на Карли да се чувства като у дома си в Чалфонт и да я разведа наоколо, за да ѝ покажа училището, но Тами-Ан много скоро реши, че може да свърши тази работа много по-добре от мен. Нямах нищо против да поема тази роля. Стигаше ми да се виждам с Карли вкъщи и без да трябва да я търпя в училище, а и освен това исках да прекарвам колкото можех повече време с Дани.

Така че много се изненадах, когато един ден по време на обяд Тами-Ан дойде в барчето при нас с Лаура и Рейчъл Куин. Карли и

няколко от момчетата заемаха доста шумно една маса в другия край на залата и според моите очаквания Тами-Ан също трябваше да бъде там при тях, най-вероятно последвана и от Елейн Пичило. Обаче Лаура живо ни разправяше за един рок концерт, на който ходила с Джейк Шенън, така че отначало не обърнах внимание на Тами-Ан.

Чак когато внезапен залп смях откъм масата на Карли прекъсна разказа на Лаура, Рейчъл каза:

— Късметлийка си да имаш такава популярна доведена сестра, Лив. Мисля, че Карли е страхотна.

— Да — съгласи се Лаура. — Има абсолютно чувство за хумор. Тя наистина ми харесва.

Не можех да повярвам на ушите си. Можеше ли това да е същата Карли, която седеше пасивно и мълчаливо по време на ядене и която се прибираше с мен всяка вечер с автобуса, без да каже повече от няколко думи? Трябваше да призная, че мълчанието ѝ в тези моменти може би не беше в края на краищата по нейна вина; обикновено очаквах с нетърпение пътуването ни към къщи с Дани и в действителност не ми бе приятно, че и Карли е с нас.

— Мисля, че е крава — каза Тами-Ан с горчивина и всички обърнахме изненадани погледи към нея.

— Я не дрънкай такива работи, Тами-Ан — каза Лаура. — Карли е наистина свястно момиче. Така или иначе, мислех, че сте първи приятелки.

— Промених си мнението — изскърца Тами-Ан. — Що се отнася до мен, Карли Кънингъм може да се обеси.

С Лаура си разменихме озадачени погледи, а Рейчъл каза:

— Какво се е случило, Тами-Ан? Скарали ли сте се или какво?

— Не искам да говоря за това — каза Тами-Ан. — Не искам да говоря за нея. — Тя си напълни устата със салата, а Рейчъл се обърна пак към мен.

— А къде е Дани, Лив? Вие двамата сякаш сте неразделни тия дни.

— Отиде на зъболекар — казах аз. — Ще се върне следобед, освен това не сме неразделни. Просто ни харесва да сме заедно през цялото време.

— Не е ли същото? — каза Лаура.

Тъкмо се канех да ѝ отговоря, когато Тами-Ан каза мрачно:

— На твое място бих го държала настрана от Карли, Оливия.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

Тами-Ан хвърли вилицата си и тя издрънча.

— Искам да кажа, че нито едно момче не е в безопасност с Карли наоколо — каза тя. После замълча, а очите ѝ изведнъж се насълзиха. — Е, предполагам не е зле да ви кажа — продължи тя след няколко секунди. — Така или иначе съвсем скоро ще разберете. Гари ме заряза.

— Ама че негодник! — каза Лаура. — Тами-Ан, наистина съжалявам.

Тя сви рамене.

— Не ми пука — каза тя. — Всъщност не е вярно. Май наистина ми пука. Просто се преструвам, че ми е все едно, това е. И преди са ме зарязвали и оцелях. Но за първи път ме зарязват заради приятелка.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

Тя ме изгледа убийствено.

— Искам да кажа Карли, ето какво искам да кажа. Мислех, че е наистина сваятна. Мислех, че ми е приятелка. Но съм сбъркала. Тя е една лъжлива крава. Гари ме заряза заради нея. Сега излизат заедно. Тя и Гари. Мислех, че знаеш, Оливия. При положение, че ти е сестра и така нататък.

— Доведена сестра — казах бързо. — Наистина не знаех, Тами-Ан. С Карли... ами, не се имаме много.

— Още по-добре — каза Тами-Ан. Тя стана и бутна стола си назад със силно скърцане. — На твое място бих наблюдавала внимателно Дани. Много внимателно — и тя бързо излезе навън.

Не взех на сериозно предупреждението на Тами-Ан, но когато видях Дани след училище, го попитах за Карли и Гари Голдмън.

— Да, вярно е — каза той, докато вървахме по алеята. — Гари вече излиза с Карли.

— Какво е станало? — попитах аз. — Мислех, че Гари и Тами-Ан са идеалната двойка. Искам да кажа, толкова си подхождаха.

— Не знам — каза Дани. — Но Карли е върхът. Предполагам Гари просто си е паднал по нея, това е всичко.

— А тя дали си е паднала по него?

— Сигурно — каза Дани. — Така или иначе тя ти е сестра. Защо сама не я попиташ?

— Доведена сестра — казах аз. — А даже и такава не ми е още.

Вече бяхме стигнали до портата и спряхме да изчакаме Карли, за да се прибираме заедно. Тогава казах импулсивно:

— Хайде да не се прибираме веднага, Дани. Нека преди това да се отбием да изпием по една кола в „При Джино“.

— Ами Карли? — попита Дани. — Ще се чуди...

— Забрави Карли — казах аз. — Веднъж може и сама да намери пътя за вкъщи.

Този ден се прибрах у дома доста по-късно от обикновеното и затова се качих направо в стаята си, за да се заема със съчинението си по испански. Надникнах през вратата в кабинета на майка ми, но тя не се виждаше никъде. Хелън обаче беше там и бясно пишеше на машината, сякаш животът ѝ зависеше от това. Махнах ѝ с ръка и след това се понесох към стаята си.

Отворих вратата и зяпнах от изненада. В стаята ми имаше някой. Карли стоеше до прозореца и гледаше листовите върху бюрото ми. Като влязох, тя бързо се изправи, но когато се обърна към мен, по спокойното ѝ красиво лице нямаше и следа от някаква емоция.

Секунда-две се гледахме, после казах:

— Какво правиш тук?

Карли сви рамене и леко се усмихна.

— Просто разглеждам — каза тя. — Искан да видя стаята ти.

Отидох бързо до бюрото и стоварих учебниците си на пода до него.

— Можеше да почакаш да се прибера — казах аз.

— Защо? — попита Карли. — Голяма работа. Просто една стая, за бога. И доста скучна на всичкото отгоре. — Тя седна на леглото и ме погледна подигравателно.

Втренчих се в нея и казах ядосано:

— На теб може и да ти е скучна, но аз си я харесвам и е лично моя. Не бих и помислила да вляза в твоята стая, докато те няма.

— Това си е твой проблем — каза тя. — Между другото харесва ми колекцията ти от котки. Особено тази.

Чак тогава забелязах, че в ръката си държи малка стъклена котка. Събирам различни фигурки на котки. Някои са старинни и доста ценни, но повечето са просто модели, които са ми хванали окото през годините. Стъклената беше от любимите ми — изражението на лицето ѝ се променяше според посоката на светлината в стаята.

— Радвам се, че ти харесват — казах сковано.

Карли си поигра с котката известно време, а после я хвърли нехайно върху възглавницата ми. Отидох до леглото да я вдигна и в този момент Карли ме хвана за ръката и каза:

— Надявам се да бъдем приятелки, Оливия.

— И аз се надявам — казах аз. Отместих ръката ѝ и върнах котката на лавицата над леглото. — Как намираш Чалфонт?

Карли легна назад на леглото и се изтегна.

— Не е зле, струва ми се. Но хората са толкова скучни. Искам да кажа, наистина са посредствени. Онази ужасна Тами-Ан и Аби Как ѝ беше името, и онази тъпа малка Елейн Пичило, дето се смее отвратително. Не разбирам как ги търпиш по цели дни, наистина не разбирам.

Не казах нищо. Престорих се, че съм ужасно заинтригувана от книгите на бюрото ми.

— Момчетата не са много зле — продължи Карли. — Но са толкова инфантилни, че нямам думи. Като малки деца са някои от тях. Има един, който наистина има самочувствие, Гари Някой си...

— Гари Голдман — изсумтях.

— Да, същият. Просто не мога да се отърва от него, ходи след мен навсякъде като кученце. Най-абсурдното е, че наистина се мисли за божи дар за жените. Мисли се наистина за нещо. — Тя се засмя с лек, сребрист смях. — Хващам се на бас, че даже носи медальон под тези отвратителни тениски. Честно, толкова е смешен и жалък, че ми се иска да закрещя. — Тя седна в леглото и ме погледна. — Мисля обаче, че твоето приятелче е наистина сладко, Оливия. Как се казваше?

— Дани — казах аз.

— Вярно. Жалко за тези лунички, а и никога не съм си падала наистина по червенокоси, но щом си щастлива... Нисичък е обаче, за съжаление, нали? Но предполагам наистина е очарователен, ако си на вълна по-малки момченца.

Седнах на бюрото и се загледах безучастно през прозореца, като копнеех да си тръгне.

— Е, предполагам по-добре да те оставя да си вършиш работата — каза най-после Карли. — Разправят ми, че си ужасно умна, Оливия. Толкова ти завиждам наистина. Аз съм тъпа като галош. — Тя се изправи и се запъти към вратата. — Трябва да кажа, че ще е радвам,

когато мине тая сватба. Мисля, че е малко нелепо, а ти? Да се женят хора на тяхната възраст. Убедена съм, че майка ти е чудесна, когато наистина я опознае човек, но — и тя понижи глас съучастнически — не мога да разбера какво намира у нея баща ми, а ти? Е, май не трябва да ти преча, нали? Благодаря ти, че ми показва стаята си. Мисля, че е наистина... наистина очарователна.

Останах на бюрото дълго след като си бе отишла, като гледах безцелно в празното пространство пред себе си. Вече знаех, че никога не можехме да бъдем приятелки с Карли. Знаех, че тя мрази мен и майка ми. Мразеше и приятелите ми, дори и бедната Тами-Ан.

Тогава си спомних какво бе казала Тами-Ан онзи следобед в техния апартамент. Сега изглеждаше, сякаш е било толкова отдавна.

„Ще срещнеш тъмнокоса непозната. Жена. Но тя ще ти донесе неприятности. Тя е гадно създание.“

Колко права си била, Тами-Ан. Колко права си била.

ШЕСТА ГЛАВА

Чак няколко дни по-късно разбрах, че стъклената котка липсва. Не знаех от колко време я няма, защото не проверявам колекцията си чак толкова често. Просто я приемам за даденост, както пердетата, плакатите и мебелите в стаята ми. Тя е винаги там, на полицата над леглото ми, само че този ден една от котките липсваше. Стъклената. Любимата ми.

Бях седнала зад бюрото си и работех над съчинението си по испански, когато забелязах празното място. Имайте предвид, че ако наистина бях работила над съчинението, можеше и въобще да не забележа липсата, но бях стигнала до място, където не знаех какво да пиша по-нататък, и зяпах безцелно из стаята с надежда да ме осени някакво вдъхновение. Точно тогава погледът ми бе попаднал върху лавицата с котките, върху малката бронзова египетска котка със златна обица и глинената котка, която бях купила в Перу, върху безформеното малко плетено коте, което бях намерила в един ветровит следобед на „Парламънт Хил“. И в този момент забелязах празно пространство там, където трябваше да бъде стъклената котка.

Станах и отидох до лавицата, за да погледна по-отблизо. Може би чистачката ни, госпожа Джесъп, бе разместила котките, когато е чистила праха в стаята, или може би бе паднала зад леглото. Но никъде нямаше и следа от нея. Седнах пак, като размишлявах с бясна скорост. Ако котката бе счупена, тогава непременно щях да намеря парчетата. А знаех, че госпожа Джесъп би казала на майка ми или на мен, ако случайно я бе съборила от полицата. Но тя не бе споменала нищо. А и така или иначе, стъклената котка обикновено седеше на ръба на лавицата, така че да улавя светлината от нощната ми лампа. Ако действително бе паднала, щеше да падне върху леглото. И изобщо не би се счупила.

И тогава, докато гледах леглото, си спомних как Карли бе лежала там преди няколко дни. Със стъклената котка в ръцете си. Какво точно бе казала? „Харесва ми колекцията ти от котки. Особено тази“.

Станах, излязох бързо от стаята си, прекосих площадката и отидох до вратата на Карли. Там се спрях и се запитах дали постъпвам правилно. Може би трябваше пак да претърся стаята си. Или да изчакам госпожа Джесъп на следващата сутрин и да я попитам. После почуках на вратата. Никой не отговори и си спомних Карли да казва на вечеря, че по телевизията дават някакъв филм тази вечер и тя иска да го гледа. Обърнах се, за да сляза долу и да я потърся, но се спрях. Ако наистина бе взела котката, нямаше да си признае. А ако не бе я взела, щеше със сигурност да последва неприятна сцена. Ами ако Гай и майка ми са при нея? Не исках да се караме с Карли пред тях.

Върнах се до вратата, натиснах бравата и влязох. Затворих вратата зад себе си и запалих лампата. За първи път бях в тази стая, откак Карли се нанесе, и се стъписах колко бе разхвърляно само. Карли винаги изглеждаше толкова изрядна, че бях очаквала и стаята ѝ да бъде същата. Обаче не беше. Навсякъде лежаха дрехи, по леглото, по столовете, дори и на пода. А освен това из цялата стая бяха пръснати също книги и списания, както и смачкана хартия, писма и празни чаши. Ала, въпреки неразборията в стаята, веднага съзрях котката. Стоеше върху нощната масичка заедно с една празна чаша, шише аспирин и разпокъсан екземпляр от книгата на майка ми „Обещанието на деня“. Известно време гледах втренчено котката, като треперех от яд, а после я грабнах и се обърнах към вратата. И се намерих срещу подигравателните виолетови очи на Карли.

Тя ме гледа няколко секунди безмълвно. После се усмихна презрително и каза:

— Какво беше казал, Оливия? Нещо в смисъл, че дори не би и помислила да влезеш в стаята ми, докато ме няма. — Не знаех какво да кажа, а тя продължи. — Да, струва ми се, че точно това каза.

— Влязох тук да си взема котката. — Стараех се гласът ми да остане колкото може по-равен, но не съм убедена, че се справих много успешно. — Ти си откраднала тази котка от моята стая.

Карли се изсмя.

— Не бъди смешна — каза тя. — Не съм я откраднала. Просто я взех назаем. Имаш всички тези други котки, естествено, че нямаш нищо против да взема само тази толкова мъничка? — В гласа ѝ се промъкна ласкателна нотка, което ме ядоса още повече. — Естествено, че можеш да ми отпуснеш само тази мъничка котка, да има и аз какво

да гледам? — След това остави детинската сценка и ме погледна с убийствено презрение.

— Можеше да попиташ — казах аз. — Можеше поне да попиташ.

— А ако бях попитала? Щеше ли да ми я дадеш?

— Не.

— А, да си дойдем на думата. — Тя ми се ухили. Не отвърнах. Вместо това минах покрай нея и излязох през отворената врата. Тъкмо се канех да я затръшна зад себе си, когато Карли извика името ми. Спрях и зачаках, но не се обърнах. Не исках никога повече да видя този подигравателен поглед.

— Можеш да си вземеш и това, като си почнала — каза Карли.

Завъртях се и се обърнах с лице към нея. Тя държеше една пола, бледосиня памучна пола, която бях купила през лятото, но бях обличала само един-два пъти.

— Как... откъде... — заекнах аз, но Карли не обърна никакво внимание.

— Не е лоша, струва ми се — каза тя. — Но цветът не ми отива много, а и ми е малко голяма. А, да, по-добре вземи и това. — Тя порови за малко в едно чекмедже на тоалетната си масичка и ми подаде чифт златни обици — халки. Майка ми ми ги бе донесла от Щатите при последното си пътуване дотам, и оттогава доста ги бях носила. — По-скоро са в твоя стил, отколкото в моя, нали? Разбира се, някои нямат нищо против да изглеждат евтино, но не мога да кажа, че някога е допадало на мен. Макар че жалко, че не са от истинско злато, нали?

Зяпнах я от учудване, без да зная какво да кажа. Не знаех как да започна, за да изкажа яда и омразата, които бушуваха вътре в мен, така че просто взех полата и обиците и се измъкнах от стаята. А през това време тя се смееше с остър, подигравателен смях, който ме последва по площадката и продължи да ме преследва мислено дълго след като бях стигнала моята стая и бях затворила вратата зад себе си.

Не ми отне много време да реша какво да правя по-нататък. Колкото по-скоро майка ми научеше истината за Карли, толкова по-добре. Крайно време бе майка ми да разбере, че на Карли не може да се вярва. Изхвърчах от стаята и се втурнах надолу по стълбите, но като стигнах антрето, спрях. Може би прибързвах. Може би не биваше да

безпокоя майка ми в такъв момент. Тя си имаше достатъчно грижи и без да трябва да се притеснява за нас с Карли. А и вероятно нямаше да ми повярва. Сигурно щеше да си помисли, че всичко си измислям. Как би могла дъщерята на Гай да не бъде очарователна, приятна и напълно заслужаваща доверие? Не, не можех да кажа на майка си. Поне не още. Можех да почакам, докато мине сватбата. Дотогава Карли можеше и да свикне. Можеше да излезе напълно друг човек, щом веднъж свикне с новия си живот при нас. Но докато бавно се качвах обратно по стълбите, си спомних смеха ѝ и разбрах, че просто се самозалъгам. Карли никога нямаше да се промени.

Оттогава нататък правех всичко възможно да я избягвам и старателно проверявах нещата си. Но не можех да избягна пътуването ни заедно до Чалфонт и обратно. Веднъж щом стигнехме в училище, можех напълно да я забравя, тъй като тя вече си имаше свои приятели и се движехме с различни компании.

Чак в петък на обяд с Лаура забелязахме, че Гари Голдман и Карли не седяха заедно, както обикновено. Вместо това той беше с Джей и Лий, докато Карли бе в центъра на шумна компания на друга маса. Тами-Ан Зийглер дойде при нас и ние я попитахме какво се е случило.

— Знаех си, че Карли Кънингъм е лъжлива крава — каза тя. — Този път обаче наистина трябва да ѝ се признае превъзходството.

— Какво се е случило? — попита Лаура. — Карли сигурно не е толкова лоша, колкото ти...

— Зарязала е Гари! — каза Тами-Ан тържествуващо. — Не е ли велико? Така му се пада, ако питате мен. С неговите камъни по неговата глава.

— Горкият Гари — казах аз.

— Никакъв горкият Гари! — каза Тами-Ан. — Той ме изостави заради нея, забрави ли? А сега като ѝ омръзна, допълзя обратно при мен.

— Не мога да повярвам! — каза Лаура.

— Вярно е — каза Тами-Ан самодоволно. — Обади ми се снощи.

— И ти си го прибра? — попитах аз.

— Да не си луда? — изскърца Тами-Ан. — Не бих го прибрала дори и да беше последното момче на земята. За каква ме взема, така или иначе? Да не би наистина да си мисли, че ще изляза пак с него

само защото е омръзнал на нея? Кога ще пораснеш, Оливия? Не искам повече да виждам Гари Голдман, докато съм жива.

Малко след това забравих всичко за Тами-Ан и Гари, защото дойде Дани и говорихме за други работи. А после, прекалено скоро, бе време за час при Джим Къртис и „Тес от рода Дърбървил“.

С Дани се срещнахме пак, след като часовете свършиха, а тогава Карли се присъедини към нас, за да се прибираме вкъщи. Хванахме автобуса до Камдън Таунската спирка на метрото, а после се разделихме, Дани хвана линията от Еджуеър до Хампстед, а ние с Карли — друг влак от северната линия до Хайгейт.

— Ще се видим утре вечер! — извика ми Дани, докато ми махаше за довиждане. — Ще те взема в седем, става ли?

— Става! — провикнах се аз, след което с Карли се затичахме, защото чухме нашия влак да идва.

— Къде ще ходите утре вечер? — попита Карли нехайно докато се настанявахме на местата си.

— Не е твоя работа — измърморих аз. Все още не й бях простила задето бе „взела назаем“ стъклената ми котка.

— Извинявай, че проговорих — каза Карли. — Просто се опитвах да се държа приятелски. Не е зле да се опитаме да се разбираме, ако занапред ще живеем в една къща.

— Дани е взел билети за новия мюзикъл на „Друри Лейн“ — казах сърдито. — Предполага се, че ще е доста добър.

— Щастливка — каза Карли. — Макар че аз лично не мога да понасям мюзикли. Обикновено са толкова глупави.

Не се хванах на въдицата. Вместо това казах колкото може по-нехайно.

— Какво чувам за вас с Гари Голдман? Казах ми, че вече не излизате заедно.

— Никога не сме излизали заедно — рече Карли. — Казах ти, той се влачеше подире ми като кученце, просецо отпадъци. Търпях го един-два дни, а после му казах да се разкара. — Тя се изсмя рязко. — Никога не бих се заинтересувала наистина от някой като Гари Голдман. Все пак имам поне малко вкус, Оливия. Не съм чак толкова закъсала.

— Аз чух друга версия — казах остро. — Тами-Ан Зийгълър казва, че си съблазнила и отмъкнала Гари от нея, а после си го зарязала, когато ти е омръзнал.

Карли отново се изсмя.

— О, я не говори глупости, Оливия. Не ми казвай, че вярваш точно на Тами-Ан Зийгльър? Имам предвид, че освен всичко друго, е и позеленяла от завист.

— Завист ли?

— Ревнува, там ѝ е проблемът. Не издържа на конкуренция. Не мога да попреча на момчетата, ако ме намират за привлекателна. Моя ли е вината, че скъпият ѝ Гари проявява интерес към мен? Какво трябва да направя, да си сложа торба на главата или какво?

Едва не казах „да“, но се спрях точно навреме и вместо това се изкикотих. Карли ме погледна подозрително, а после, след известно време, каза:

— Даже и скъпоценният ти Дани вече започна да проявява някакъв интерес към мен. Доста ме изненада. Изглежда Дани Анджелено е от тихите води. Но ти, естествено, знаеш това, нали?

— Не зная за какво говориш — казах кисело. — Дани не би...

— Нима? — каза Карли невинно. — Напълно ли си убедена в това? Напълно ли си убедена?

Не казах нищо и останалият път мина в мълчание.

Опитах се да забравя думите на Карли, но не беше лесно. Онази нощ лежах будна сякаш часове наред, като си представях Дани и Карли заедно и си казвах да не бъда толкова глупава, че просто Карли се опитва пак да създаде неприятности. А и така или иначе щях да видя Дани следващата вечер. Не би ме поканил, ако не искаше да бъде с мен.

Обаче натрапчивото съмнение още ме тормозеше като се събудих и почувствах успокоение, чак когато по обяд се обадох на Дани да потвърдя срещата.

— Разбира се, че уговорката още е в сила — каза той озадачено. — Защо да не бъде?

— Не, нищо, забрави — казах бързо. — До довечера, Дани.

Когато поставих обратно слушалката, се почувствувах щастлива за първи път през този ден. Дори казах едно весело „здрости“ на Карли, като се разминахме по стълбите.

Към шест и половина същата вечер се почука на вратата ми и Карли влезе в стаята.

Погледнах я с раздражение. В момента отчаяно се мъчех да реша коя блуза да облека с една нова пола, която бях купила сутринта, и не ми бе особено приятно да ме прекъсват.

— На твое място не бих си правила труда — каза Карли. — Току-що се обади Дани. Много съжалявал, но в края на краищата не можел да дойде на срещата. Нещо изникнало и не може да отиде на спектакъла. Каза, че утре ще ти се обади и ще ти обясни.

Погледнах я с празен поглед.

— Какво... аз... кога... — заекнах аз, а после се тръшнах на леглото. — Кога се обади? — попитах.

— Преди около десет минути — каза Карли.

Лицето ѝ бе безизразно, както винаги. Не можех да разбера дали се радва или ми съчувствува, но в действителност не ме и интересуваше.

— Но защо не е попитал за мен? — казах аз, като повишавах глас. — Тук съм цял следобед. Ти защо не ме повиха?

— Той бързаше — каза Карли. — Като че ли бе притеснен. Така или иначе ти предадох съобщението. Съжалявам, че ти се провали вечерта, Оливия.

Не вярвах да съжалява, но не го казах. След като си отиде, останах известно време неподвижна, като се чувствах ядосана и нещастна. След малко, ядът ми мина и започнах да се самосъжалявам. А после започнах да съжалявам и Дани. Той не би отменил срещата ни без сериозна причина. Сигурно се е случило нещо ужасно. Може би се бе разболял някой. Може би той се бе разболял. Трябваше да разбера.

Изтичах долу до телефона в антрето и набрах неговия номер. Обади се майка му и ми каза, че не, Дани не си бил вкъщи, току-що бил излязъл. Нямало ли да се среща с мен тази вечер? Когато ѝ казах за съобщението, което бях получила, тя ми каза, че не знае какво е станало, но никой от семейството не бил болен и че самият Дани бил напълно здрав. Изглеждал малко притеснен, когато излязъл, но това било всичко.

Като оставих слушалката, Карли слезе по стълбите. Беше облечена за излизане, във вечерен тоалет и спря като ме видя.

— Някакви новини? — попита тя.

Поклатих глава отчаяно и седнах. Почувствах, че ми се повдига от тревога и разочарование.

— Няма значение — каза Карли. — Сигурна съм, че утре ще ти обясни всичко. Както и да е, трябва да вървя. Очаквам таксито всеки момент.

Като затваряше зад себе си входната врата, телефонът иззвъня. Сграбчих слушалката, убедена, че Дани се обажда да ми обясни, да ми каже, че е добре и че не трябва да се безпокоя.

Обаче бе Лаура.

— Здравсти, Лив. Имаш ли някакви планове за тази вечер? Аз съм свободна и си помислих, че може да се видим и да си поговорим, а може и да хапнем пица или нещо такова.

— Няма ли да излизаш с Джейк? — попитах тъпо.

— Не, наложи му се да отлети до Лос Анжелос за няколко дни. Чичо му е много болен. Леля Максин и Джонатан ги няма, а Аби излезе с Рики, естествено, така че съм сам-самичка. Помислих, че може да бъдем сами и заедно.

Не звучеше лошо като идея.

— Дай ми половин час — казах аз. — Трябва само да се приготвя и да повикам такси.

— Супер — каза Лаура. — Хрумна ми, че можем да отидем в онова италианско заведение на „Фласк Уок“, което толкова ти харесва. Чао засега, Лив.

Докато тичах нагоре по стълбите към стаята си, внезапно ми се стори странно дете Лаура не бе попитала за Дани. Като че ли бе знаела, че ще бъда сама тази вечер. Но веднага отпъдих тази мисъл. В края на краищата, ако щях да излизам с Дани, щях да ѝ кажа веднага.

Винаги ходя у Лаура с удоволствие. Тя живее във висока и елегантна къща, в григориански стил, на една от онези улици, които водят от „Рослин Хил“ надолу към „Хампстед Хийт“, и има една от най-прекрасните градини, които съм виждала. С Лаура поседяхме малко отвън като пристигнах и се наслаждавахме на топлата септемврийска вечер. Казах ѝ за Дани и как е отменил срещата и колко се притеснявам, но тя ми каза да не бъда глупава, че всичко ще се оправи. Казах ѝ и за Карли, и за това, което ми бе казала за Дани, но Лаура ми рече, че греша по отношение на Карли, наистина греша. Не можела да разбере защо съм толкова подозрителна спрямо Карли, тя винаги изглеждала толкова приятна и забавна...

Тогава смених темата. Сякаш Карли бе спуснала перде и пред очите на Лаура, но не исках да говоря повече за нея. Вместо това поисках Лаура да ми разкаже за престоя си в Калифорния през лятото и дали наистина са се опитали да я убият.

Беше дълга история. Продължаваше да ми разправя какво се бе случило, когато пристигнахме в италианското заведение в Хампстед, което толкова ми харесва. Продължаваше да ми разправя и когато седнахме и си поръчахме пиците. И още ми разправяше за това, когато вдигнах очи от чинията си и видях Дани. Седеше на една маса в другия край на заведението, а Карли бе с него.

СЕДМА ГЛАВА

Мисля, че никога няма да забравя този момент, докато съм жива. Беше като сцена от кошмар. Не можех да повярвам, че Дани действително седи там с Карли. Отначало си помислих, че си въобразявам и че двойката на отсрещната маса са съвсем други хора. Но в този момент Дани вдигна поглед и ме видя да го гледам. Тогава и Карли ме забеляза. Но чак когато тя отметна глава назад и започна да се смее, аз станах и препъвайки се, излязох от ресторанта.

Не знаех къде отивам. Исках само колкото може по-скоро да се махна от това място. Побягнах по алеята отвън, после свих наляво по „Хай Стрийт“. Чувах зад себе си бягащи стъпки и загрижения глас на Лаура да вика „Лив, чакай! Лив!“, а за момент ми се стори, че чух и гласа на Дани. Но не спрях, не веднага. Продължавах да тичам слепешката, като се мъчех да избягам от спомена за Дани и Карли заедно, макар да знаех, че ще го запомня завинаги.

После, най-накрая, спрях. Осъзнах, че не мога да избягам от това, което се бе случило, а и така или иначе бях останала без дъх. Облегнах се на една стена, изчаках Лаура да ме настигне и двете бавно се върнахме пеша у тях.

Докато стигнем, вече се чувствах малко по-добре. Поне бях престанала да плача, но все още бях ядосана и смутена. Не можех да разбера какво се е объркало. Още не можех да повярвам, че Дани и Карли излизат заедно. Изглеждаше невъзможно.

И Лаура мислеше така. След като се поосвежих и си оправих косата, двете се разположихме в удобната кухня, за да възобновим прекъснатата си вечер. Тя намери в хладилника няколко замразени пици и обсъдихме това, което се бе случило, докато тя ги приготвяше.

— Просто не мога да го повярвам — казах аз. — Но може би трябваше да се случи, рано или късно. Карли е толкова красива. Просто нямам никакви шансове пред нея, нали?

— Я не говори такива глупости — каза Лаура. — Убедих се поне в едно нещо обаче — бяхте прави с Тами-Ан за Карли. А като си

помисля, че ме бе запленила. Като ми се обади тази вечер наистина си помислих...

— Обадила се е на теб тази вечер? — казах бързо.

— Да — каза Лаура. — Обади се да ми каже, че се безпокои за теб.

— Безпокои се за мен! Това е тлъста лъжа, още повече щом идва от нея!

— Сега го зная, но тогава просто си помислих колко е мила и загрижена.

Станах и помогнах на Лаура да приготвям салатата.

— Какво ти каза? — попитах аз.

Лаура замълча и смръщи чело, за да се съсредоточи.

— Каза, че си разстроена, защото Дани е развалил срещата ви тази вечер и тя си мислела, че ще е добре ако те покания да излезем. Да те разсея, за да не мислиш за това.

— Много грижовно — казах подигравателно. — Друго каза ли?

— Да — каза бавно Лаура. — Мислела, че би било добра идея да те изведе да хапнем някъде. Някъде, където особено ти харесва. И тогава ме попита имаш ли любимото място.

Вече започнах да схващам какво бе станало.

— А ти каза...

— А аз казах, че любимото ти място е „При Наталино“ на „Фласк Уок“. — Лаура се обърна към мен с разширени от възбуда очи. — О, Лив, да не мислиш...

— Напротив, мисля — казах горчиво. — Тами-Ан бе права, трябва да признаем превъзходството на Карли. Тя е знаела точно къде ще бъдем тази вечер, защото именно тя го е организирала.

— А после е убедила Дани да заведе и нея там.

Кимнах и изведнъж очите ми пак се напълниха със сълзи. Станах и отидох до прозореца, за да не разбере Лаура. После се обърнах пак към нея и казах:

— Как е могъл, Лаура? Как е могъл да постъпи така с мен? Ако не е искал да излиза повече с мен, защо просто не ми го каза? — Свалих си очилата и започнах усилено да ги чистя.

Лаура ме погледна мълчаливо за секунда, а после бавно каза:

— А може би не е така.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, може би си мислиш точно това, което Карли иска да си мислиш. Какво точно каза Дани, когато се обади тази вечер?

— Не зная — казах аз. — Не съм говорила с него.

— Но аз мислех...

— Говорил е с Карли. Тя вдигнала телефона и той оставил на нея съобщението. С мен въобще не е говорил. — И тогава разбрах накъде бие Лаура. — Да не мислиш...

Тя бързо кимна.

— Мисля, Лив. Имаме само думата на Карли за това какво е казал. Може в действителност да е казал нещо друго. Може...

— Може изобщо да не се е обаждал.

Лаура ми се усмихна, а очите ѝ блестяха.

— Може би не се е обаждал. Карли е искала да си мислиш, че той е развалил уговорката.

— Ама че съм глупава! — казах аз. — Знаех, че е странно Дани да не поиска да говори с мен, но просто се доверих на Карли. И повярвах на всичко, което ми каза.

— Ето на — каза Лаура. — Знаех си, че няма за какво да се безпокоиш. Вземи си още салата.

Няколко секунди ядохме в мълчание, после сложих вилицата си на масата.

— Може би Дани не ми се е обаждал — казах бавно, — но остава фактът, че беше с Карли тази вечер. Едва ли го е завлякла там насила. Всъщност изглеждаше като че ли се забавлява добре.

— Не бях помислила за това — каза Лаура. — Но не забравяй, че си видяла само това, което Карли е искала да видиш. Не осъждай Дани, преди да си чула неговата версия.

Не казах нищо. Мислех само за Дани и Карли заедно в „При Наталино“. Още виждах изненадата върху лицето на Дани, когато вдигна поглед и ме видя, и тържествуващия блясък в очите на Карли, докато се смееше и се смееше, и се смееше.

След това повече не говорихме за Дани и Карли, защото лелята и чичото на Лаура се прибраха и всички заедно пихме кафе в хола. Обожавам лелята на Лаура, Максин — тя е висока, елегантна и красива, и обичам да слушам разказите ѝ за театъра. Със съпруга си тази вечер бяха ходили на някакъв скучен коктейл и Максин ни накара

да се смеем с глас като имитираше останалите гости. След това мъжът ѝ ме закара у дома, а Лаура дойде с него заради разходката с колата.

— Обади ми се утре — каза тя, когато спряхме пред нашата къща. — Да разбере какво ти е казал Дани. Сигурна съм, че всичко ще се оправи.

— Надявам се — казах аз. — Довиждане, Лаура. И благодаря, господин Шерууд.

Отключих и веднага побягнах към стаята си. Не бях в настроение да виждам, когото и да било тази вечер. А определено не исках да виждам Карли. Поне не още. И нейният ред щеше скоро да дойде. Щях да ѝ дам да разбере, когато бях готова.

На следващата сутрин станах рано, макар че беше неделя. Все още не бях довършила съчинението си, а исках и да го препиша навреме за понеделник сутринта. Закусих набързо долу в кухнята, преди някой от другите да се е събудил, после се втурнах пак нагоре, за да се захвана за работа. Предполагам, че в действителност използвах есето като извинение да избягвам Карли, но тогава не гледах на нещата така.

Към единадесет на вратата ми се почука и майка ми каза:

— Оливия, търсят те. Долу те чака един доста приятен младеж.

— Идвам — извиках аз и бавно оставих химикала си.

Беше Дани, естествено, идваше да се извини, да ми предложи фалшивите си оправдания. Е, нямаше нужда да си прави труда. Нищо, което кажеше, не можеше да заличи факта, че снощи бе с Карли. Не можеше да се измъкне от това с каквото и да е обяснение. Зачудих се дали да не откажа да го видя. Може би щеше да му се отрази добре да се поизпържи в собствения си сос за малко. И тогава си спомних усмивката му и начина, по който очите му се свиваха, когато се смееше, и изведнъж страшно ми се прииска пак да го видя.

Дани ме чакаше в хола, но не исках никой да чуе нещо от разговора ни, така че първото нещо, което му казах, бе:

— Да излезем в градината, денят е чудесен.

Не го погледнах; трябваше да бъда силна и непоколебима, а знаех, че само един поглед на ясните му сини очи щеше да стопи решимостта ми.

На края на градината има една пергола, покрита с глициния и с пейка под нея. Поведох го натам безмълвно и седнах. След малко Дани

дойде и седна до мен, но аз не го погледнах. Усещах осезателно тялото му близо до моето и копнеех да протегна ръка и да взема неговата. Но не го направих. Вместо това загледах втренчено пред себе си и зачаках той да каже нещо.

— Съжалявам за снощи — каза той най-после, — но...

— Аз също! — троснах се аз. — Можеше поне да говориш с мен, когато се обади, вместо да ми предаваш съобщение по Карли. Как мислиш, че се чувствах, когато видях...

— Не разбирам какво искаш да кажеш, Лив — каза той. — Не съм ти се обаждал снощи.

Тогава го погледнах.

— Не си ли? — а после, когато той поклати глава, продължих: — Не си ли се обаждал да кажеш, че в края на краищата не можеш да дойдеш на срещата? Не си ли оставял съобщение на Карли?

— Не, Лив, не съм — каза той.

После протегна ръка и взе моята в неговата, но аз го отблъснах.

— Значи Карли наистина е лъгала — казах аз. — Но какво правеше в онзи ресторант? Не можеш да отречеш, че беше с нея. Видях ви и двамата.

— О, естествено, че бях там — каза той горчиво. — Карли ми се обади и каза, че не можеш да излезеш с мен, защото се било случило нещо ужасно. Не искаше да каже какво, но изглеждаше наистина разстроена и ми каза, че не мога да говоря с теб, защото си излязла. После ми каза, че ще ми разкаже всичко и ме помоли да се срещнем в заведението на Наталино в Хампстед. Там щяла да ми каже всичко.

Протегнах ръка към неговата.

— И ти отиде да се срещнеш с нея — казах аз, — и тогава влязохме аз и Лаура.

— Точно така. Знаеш какво стана после. Опитах се да те последвам, но Карли ме извика обратно и каза, че не мога да я нарежа там съвсем сама. Но аз го направих. Платих сметката и се прибрах. Опитах се да ти се обадя, но те нямаше.

— Бях у Лаура — казах аз.

— И ето ме сега тук. — Той ме прегърна и ме притегли към себе си. — Знаеш, че никога не бих направил нещо, с което да те нараня — прошепна той. — Толкова бях изплашен, че нещо е станало. Затова отидох да се срещна с Карли.

— Но защо го е направила? — попитах аз. — Как може да бъде толкова жестока?

— Не питай мен — каза дрезгаво той. — Знам само, че всичко, което искам сега, е да бъда с теб. Забрави я. Мисли за нас — и той наведе лице към моето и ме целуна.

Късно, много по-късно, той каза:

— През цялото време си била права за Карли. Не може да ѝ се вярва.

— Престани с Карли — прошепнах аз. — Сам каза, че трябва да я забравим, не помниш ли? Каза, че трябва да мислим за нас.

— Права си — каза той. — А и така или иначе планът ѝ не успя. Не можа да застане помежду ни. Никой не би могъл.

Вгледах се в очите на Дани и се запитах как изобщо съм могла и за секунда да повярвам, че ме е зарязал заради Карли. Предполагам именно защото се страхувах да не го загубя, си бях въобразила най-лошото. Знаех, че Дани ме обича и че нищо, дори и Карли Кънингъм, не може да ни раздели.

— Дани — казах аз. — Знаеш ли, аз винаги...

— Замълчи, Лив — прекъсна ме той. — Наистина има моменти, в които говориш прекалено много. И този е един от тях.

Когато най-накрая ме освободи от прегръдките си, нещо ме накара да погледна назад към къщата. На терасата стоеше Карли и ни гледаше. Лицето ѝ бе бледа маска, както винаги, но очите ѝ горяха от омраза. В момента, в който погледнах към нея, тя се обърна и изчезна в къщата.

Извърнах се пак към Дани и прошепнах:

— Забрави за нея. Помни само, че те обичам. — Той отново ме взе в прегръдките си и сякаш нищо друго нямаше значение. Абсолютно нищо.

Прекарахме остатъка от деня заедно. Пригответе обяд като за пикник, отидохме в Кенуудската гора и изядохме сандвичите си на ливадите, които се простират чак до езерото. А след това се помотахме заедно с останалите излезли на следобедна неделна разходка и свършихме на „Парламант Хил“, откъдето погледнахме Лондон отвисоко и ни се искаше денят никога да не свършва.

Обаче трябваше да си довърша съчинението по испански, а и Дани имаше работа, така че тръгнахме бавно обратно и дълго се

сбогувахме на прага. После Дани си тръгна, а аз гледах след него. Той спираше горе-долу на всеки няколко крачки, за да ми се усмихне или да ми помахна, а после изведнъж направи циганско колело, за най-голямо учудване на един минувач, който бягаше за здраве, преди най-накрая да изчезне зад ъгъла.

Не се качих направо в стаята си. Вместо това се насочих към хола да потърся неделните вестници. Обикновено нямам време да ги чета както трябва, но обичам да хвърлям поглед на заглавията, за да разбера какво става по света.

Отворих вратата на хола и се вкамених. Там бяха майка ми и Гай, всеки в отделно кресло пред камината. А Карли се бе излегнала елегантно на дивана, бледа и неразгадаема, както винаги. Изглеждах я ледено и чак тогава забелязах изтегнатия до нея мъж. Той бе висок и слаб, с тъмна къдрава коса и бе облечен в черно кожено яке и измачкани дънки. Изглеждаше сякаш с дни не се бе бръснал, но не можах да разбера дали нарочно си е оставил набола брада според модата, или това си беше чисто нехайство. Имаше вид на поне двадесетгодишен и предположих, че просто е някакъв раздърпан фотограф от приятелите на Гай, докато майка ми не каза:

— А ето те и теб, Оливия. Това е Майк... въъ Флечър. Приятел на Карли от Дорсет.

Аз казах:

— Приятно ми е — но Майк едва ли не само ми кимна.

— Не е ли чудесно, Лив — каза весело Карли. — Мислех си, че никога повече няма да видя Майк, като се преместихме тук, а само гледай, ето го и него!

— Искан да изненадам Карли — каза Майк.

— Определено ме изненада, скъпи — каза Карли. — Да цъфнеш на прага без никакво предупреждение. Имаш късмет, че си бях вкъщи.

— Щях да почакам — каза Майк.

— С какво се занимаваш, Майк? — попита тогава Гай.

Той явно се чувствуваше неловко, а очевидно и на майка ми не й бе забавно.

— Да се занимавам? — попита Майк.

— Какво работиш — обясни Гай. — Чудех се как си изкарваш хляба.

— И аз се чудех, друже! — каза Майк.

Той избухна в гръмогласен смях, а и Карли се включи. От начина, по който го гледаше, се виждаше, че са повече от просто добри приятели и се запитах дали наистина се бе отбил съвсем случайно.

— Ами работата е такава, че точно в момента си търся нова работа — каза Майк. — Работих в една книжарница, но фалира. После бях малко в колеж. Но в Бландфорд е заспала работа, така че ми хрумна да дойда и да видя какво мога да намеря тук. А и — добави той — реших междувременно да намина да видя старата си приятелка Карли.

— Всъщност — каза Карли, — чудехме се дали Майк не може да остане тук за няколко дни. Просто докато си намери нещо друго.

— О, не — започна майка ми, но Гай я прекъсна твърдо.

— Съжалявам, но и дума не може да става.

Карли му хвърли един леден убийствен поглед.

— Защо пък да не може? Има място, колкото искаш. Например онази стая на тавана...

— Тя е пълна с нещата ни от къщата в Бландфорд — каза тихо Гай. — Не, съжалявам, но просто не разполагаме с място.

— Мога да спя и на пода — каза Майк. — Нямам претенции за удобства.

— Съжалявам — каза майка ми. — Но наистина е неудобно. В момента всичко е с краката нагоре и определено не сме готови за гости.

— Майк не е гост — сопна се Карли. — Той е приятел.

— Няма нищо, Карли — каза Майк. — Няма страшно. Ще намеря нещо друго.

— Но тук има място! — възпротиви се Карли. — Страшно много...

— Казах, че няма значение! — тросна се Майк.

В гласа му се прокрадна остра нотка, от която се почувствах неловко. По скованото изражение на Гай личеше, че и той бе обезпокоен от нея.

— Къде ще отидеш? — попита Карли.

— Не знам — смънка Майк. — Един приятел живее в „Масуъл Хил“. Ще пробвам при него. А имам и други познати. Не се притеснявай за това, Карли. Няма страшно. — След това се изправи. —

По-добре да вървя тогава. — Кимна на майка ми и на Гай и се запъти към вратата, последван от Карли.

— Ще се обаждаш, нали? — каза тя. — Имаш номера на телефона.

— Да, имам номера.

Те изчезнаха в антрето, а ние продължихме да седим в мълчание и да слушаме шепота на гласовете им, а после шума от отварянето и затварянето на външната врата.

След това Карли се върна пак в стаята. Тя спря на вратата с пламнали очи.

— Как смееш! — каза с глас, който почти наподобяваше ръмжене. — Как смееш така да ме унижаваш!

— Не зная за какво говориш, Карълайн — каза ядосано баща й. — Но ако имаш предвид защо не позволихме на този мъж да остане тук, то тогава трябва да ти кажа, че това не ти влиза в работата. Освен това къщата наистина е препълнена.

— Въобще не е това — озъби се Карли. — Ако той беше някакъв жалък, смотан пубертет като ония в Чалфонт, щеше да го приемеш с разтворени обятия. Майк не ти харесва, нали? Хайде де, признай си! Не го одобряваш. Не е подходящият тип.

— Изглежда доста по-голям от теб, скъпа — каза колебливо майка ми. — Къде се запознахте?

— Някъде на гости — смънка Карли. — Е, и наистина е по-голям от мен, но какво от това? Какво значение имат една-две години?

— Голямо на твоята възраст — каза баща й и продължи: — Майк не ми се нрави особено и не ми харесва това, че се срещаш с него. Не мога да направя кой знае какво, за да ви попреча. Но мога да му попреча да идва в къщата ми.

— Твоята къща ли? — изръмжа Карли. — Твоята къща? Това не е твоята къща, поне не още.

— Съгласна съм с баща ти — каза внимателно майка ми. — А що се отнася до мен, тази къща е и негова, както и моя.

— Тогава си глупачка като него — каза злобно Карли и се обърна, за да излезе. В този момент ме забеляза да стоя в един ъгъл до прозореца. — А ти пък на какво се хилиш? — сопна се тя. — Хареса ли ти снощната вечер, между другото? Голяма веселба, нали? — и се измъкна от стаята.

Последва мълчание, после майка ми каза бодро:

— Ще го преодолее. Разстроена е от преместването, това е всичко.

— Просто не разбирам вече Карли — каза мрачно Гай. — Просто не мога да достигна до нея. Може би ти ще имаш по-голям успех от мен.

Майка ми му се усмихна.

— Не се тревожи за Карли. Необходимо е време, докато свикне с ново училище и нов дом. Скоро ще се оправи, ще видиш.

Обаче по колебливата нотка в гласа ѝ личеше, че не вярваше и дума от това, което казва.

ОСМА ГЛАВА

Никой не отговори, когато почуках на вратата на Карли и отначало помислих, че може да е изхвърчала от къщи. Но когато почуках отново, нетърпеливото ѝ „Кой е?“ ми каза, че е там, така че отворих вратата и влязох. Избухването на Карли преди няколко минути най-после ме бе накарало да реша, че е дошло времето за сваляне на картите. С мен можеше да се държи колкото си иска отвратително, но нямаше да ѝ се размине за грубостите ѝ към майка ми. Гай можеше да се грижи сам за себе си; а и вероятно бе свикнал с това.

Карли седеше зад тоалетната си масичка и се завъртя с лице към мен, след като видя отражението ми в огледалото.

— Какво искаш пък ти? — сопна се тя.

— Искам да разбера какво се опитваш да направиш — казах аз, като се мъчех да говоря с равен глас. — Искам да знам защо се държиш толкова... толкова отвратително с всички.

— Не зная за какво изобщо говориш — каза тя, като пак се завъртя към огледалото. — Сега, ако нямаш нищо против, бих искала...

Пристъпих напред.

— Знаеш прекрасно за какво говоря. Взимаш ми нещата. Държиш се лошо с другите в Чалфонт, а току-що се държа грубо и с майка ми. А и снощи...

— Снощи? — Тя се обърна и се ухили подигравателно. — Снощи? Нима не разбираш от майтап?

— Майтап?

— Естествено. Не мислиш ли, че беше забавно? Не, сигурно на теб не ти е било смешно. Но ако можеше да си видиш физиономията! — и тя започна да се смее.

— Не. Никак не ми беше смешно. Нито пък на Дани или на Лаура. Не обичаме да ни лъжат. А и какво се опитваше да постигнеш? Не си очаквала наистина, че можеш толкова лесно да ни разделиш с Дани, нали? Не сме толкова глупави, знаеш ли?

Карли се втренчи в мен, а красивите ѝ очи се вледениха от яд.

— Толкова сте самодоволни, всичките — каза тя най-последно. — Всички се мислите просто за прекрасни, и ти, и Аби, и Мел, и останалите. А през цялото време сте наистина жалки. Вие сте... вие сте мухълъвци — цялата ви пасмина. А пък ти, Оливия Стрикланд, ти си най-зле от всичките. Мислиш се за много умна, нали? Мислиш, че знаеш всичко. Повярвай ми, не знаеш. Нищо не знаеш. — Тогава тя се изправи и тръгна към мен. — Искам да направя живота ти ад. Ти, а и гадната ти майка, с превзетата ѝ любезна усмивка и дълнопробните ѝ книги. — После млъкна, а в очите ѝ блестяха сълзи.

Не казах нищо. Бях втрещена от леденото презрение в гласа на Карли и от ужасните неща, които говореше. Не можех да повярвам, че някой може да таи толкова омраза. А и не разбирах защо.

Най-последно се съвзех.

— Какво... какво толкова сме направили? Опитвахме се да ти помогнем да се чувстваш у дома си...

— Направили? Нищо не сте направили. Вие просто съществувате, там е проблемът. Много си бяхме добре с татко, докато не довтаса майка ти. Живеехме си чудесно. И тогава се появи тя с противната си лицемерна усмивка и развали всичко. Направо го разруши. Трябваше да се откажа от дома си, от приятелите си, от училището си и от всичко, само защото тя казва така. Не съм искала да идвам тук. И няма да остана тук.

— Тогава защо не се махнеш? — извиках аз. — Защо стоиш тук и тровиш живота ни?

— Вашият живот ли? — каза тя. — Вашият живот? Ами да, съвсем в стила ви. Вие за друго не мислите, нали? Вашият живот. На вас не ви пука за моя живот. Не ви пука за мен. Никой не го е грижа как се чувствам аз или дали съм щастлива. О, не. През цялото време се чува само вие, вие, вие.

— Ами баща ти — казах аз. — Той естествено...

— А, той ли! — Тя направо изплю думата с такава злоба, че отстъпих назад. — Него не го е грижа за мен вече — продължи тя. — Преди го интересувах, когато бяхме само двамата. Но вече не му пука. Вече не. На никой не му пука. А на всичко отгоре има наглостта да критикува Майк и да ме спира да го виждам. Е, никой няма да ме спре. Никой.

Гледахме се убийствено и безмълвно една-две секунди. Аз треперех от гняв, а очите на Карли блестяха от сълзите ѝ.

— Не знаех — казах след известно време. — Не знаех, че си толкова нещастна.

— Е, не би и могла, нали? Ти не можеш да мислиш за друго, освен за скъпоценните си уроци и за онзи дръвник Дани Анджелено. Ти не забелязваш нищо друго, нали? Не се интересуваш от никого друго, освен от себе си.

— Не е вярно! — възпротивих се аз. — Всички се интересуваме...

— Както и да е, няма да ви се пречкам за дълго — продължи Карли. — Ще приема съвета ти и ще се махна. Но ще взема и баща си с мен. Ще спра тази глупава сватба, ако ще и да е последното нещо, което ще направя.

— Е, не е зле да побързаш — озъбих се аз. — Тя е в събота. Нямах много време.

— Не се безпокой, ще успея! — извика Карли. — Той няма да се ожени за нея! Никога!

Не можех да слушам повече. Погледнах с ужас Карли за последен път, след което се обърнах и спокойно излязох от стаята, като затворих вратата след себе си. Постоях малко на площадката, замаяна от случилото се, и тогава чух приглушен шум откъм стаята на Карли. Някой плачеше.

През седмицата до сватбата не се виждахме много с Карли. В понеделник сутринта майка ми ми каза, че Карли не е добре и няма да ходи на училище този ден, а тя не се появи в Чалфонт и през следващите дни. Нямах никаква представа дали наистина е болна или не, но и не направих опит да разбера. Не исках никога повече да я виждам и цяла седмица бях на тръни, чудех се дали наистина смята да спре сватбата, както се бе зарекла. И Лаура, и Дани ми казаха, че не бива да се тревожа за това — Карли не би направила такава глупост. Но аз не можех да забравя нещата, които ми бе наговорила в стаята си, и яростта и отчаянието в гласа ѝ. Беше ме страх, че не би се спряла пред нищо, за да постигне това, което иска, а всички знаехме колко подла можеше да бъде.

— Не се тревожи за това — каза ми Дани, докато чакахме автобуса в сряда вечерта. — Карли няма да направи нищо откачено. Каквото и да е, тя не е глупава.

— Но е толкова нещастна — казах аз. — Не е лесно да разсъждаваш трезво, когато си толкова отчаян. Страх ме е, Дани, наистина ме е страх.

— Не се страхувай — каза той като ме притисна силно. — Все пак знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябвам.

Кимнах щастливо. С Дани винаги се чувствавах сигурна и доволна. Нищо друго нямаше значение, само топлата му усмивка, успокоителния му глас и силните му ръце, които ме държаха здраво.

А Дани, естествено, беше прав. Както винаги. През следващите няколко дни не се случи нищо, което да попречи на сватбените приготовления. Когато се прибрах вкъщи, Карли бе станала и се мотаеше наоколо, по-бледа от обикновено, но пак толкова красива. Тази вечер на вечеря тя отбягваше погледа ми и почти не говори. След това излезе, без да каже къде отива, но аз предположих, че ще се среща с Майк. Майка ми и Гай си размениха погледи, но не казаха нищо по неин адрес. Вместо това разговорът се завъртя, както винаги, към сватбата.

След седмица обсъждания бяха решили да бъде съвсем скромна и неофициална церемония в ритуална зала, последвана от голямо празненство вкъщи. Част от мен го очакваше с нетърпение. Исках майка ми да бъде щастлива и се радвах, че е намерила с кого пак да сподели живота си, но и се притеснявах. Притеснявах се за промените, които щяха да станат и в собствения ми живот и дали с майка ми нямаше да променим отношението си една към друга. Притеснявах се и за Карли. Страхувах се, че може да развали самата сватба и се ужасявах от мисълта как след това би могла да превърне живота ни в трагедия.

Обаче, когато дойде денят на сватбата, сякаш всичко, в края на краищата, щеше да бъде наред. Карли бе унила, но се държеше любезно, докато пътувахме към ритуалната зала, и изглеждаше красива в една бледожълта рокля. Моето удоволствие от деня обаче бе помрачено от нервност и не се отпуснах, докато не свърши ритуалът и майка ми, зачервена като десетгодишно момиченце, стана госпожа Гай Кънингъм. Чак когато Карли дойде при мен след това и прошепна

„Ама наистина те притесних тогава, нали?“, разбрах колко лесно бях попаднала в още една клопка. Карли може и да не бе спряла сватбата, но бе успяла да ми развали деня. А после съвсем я забравих за известно време, когато излязохме от сградата и ни посрещна неголяма хайка фотографи. И майка ми, й Гай бяха знаменитости, така че пресата бе там в пълен състав.

Празненството не ми хареса много. Къщата ни е голяма, но въпреки това изглеждаше прекалено малка за тълпата от хора, която се събра. След като любезно поговорих с една-две лели, излязох в градината, за да избягам от жегата и от шума. Точно там ме намери Карли да седя на пейката под перголата, където Дани ме бе целунал седмица преди това.

Тя седна до мен, но никоя от нас не каза нищо. Исках да стана и да оставя Карли там, но щеше да бъде само още една малка победа за нея.

Най-накрая тя каза:

— Е, добре, ти спечели. Всички спечелихте, аз се предавам.

— Какво искаш да кажеш? — Обърнах се към нея, но тя продължи да гледа право напред.

— Ожениха се — продължи тя. — Вече е свършено. Ще трябва да живея тук, независимо дали ми харесва или не. Така че зависи от мен да се постарая да ми хареса.

Не можех да повярвам на ушите си. Нима това бе същата Карли, която ми бе наговорила онези ужасни неща? Възможно ли бе да се е променила толкова много за толкова малко време?

— Зная, че няма да ми повярваш — каза Карли, — но сега разбирам каква съм била. Бях толкова себична — и толкова... толкова ужасна и... и...

— Няма нищо — казах бързо. — Да го забравим.

Тогава тя ме погледна с тъжна усмивка.

— Надявам се, че можем да бъдем приятелки, Лив. Дори и след всичко, което се случи. Надявам се, че можем да бъдем приятелки.

— Не виждам защо не — казах неловко. — Ще улесни живота поне. На всички ни.

— Особено на мен — каза тя меко.

Вгледах се в нея. Истината ли казваше или това бе просто още един номер? Нямахме как да разбера.

— Съжалявам, че се държах толкова ужасно оная вечер. — Гласът на Карли бе толкова тих, че едва чувах какво казва. — Бях... бях разстроена заради Майк и си го изкарах на теб. Не беше честно от моя страна. Извинявай.

— Мислеше ли всички тези неща, които каза?

Тя се засмя нервно.

— Естествено, че не. Всъщност, не помня какво точно казах, но съм сигурна, че не мислех нищо от него. Понякога се увличам и говоря лоши неща. Когато съм обидена, се нахвърлям върху този, който ми е под ръка. Така се случи, че това беше ти. — Тя ме погледна умолително. — Моля те, прости ми, Лив.

Ако Карли не говореше истината, то тогава тя беше по-добра актриса и от Аби Скарбник. Реших да я оправдая поради липса на доказателства.

— Разбира се, че ти прощавам, Карли — казах аз. — Да, и аз се надявам да бъдем приятелки.

Тя ми се усмихна бързо и с облекчение и се изправи.

— Хайде, тогава да се върнем на празненството. Искам да се докопам до малко пунш, преди да е свършил.

Докато вървах след Карли към къщата, се почувствах щастлива за първи път през тази седмица. Изведнъж светът стана по-светъл и реших да се забавлявам през останалата част от тържеството.

Едва по-късно вечерта, след като си бяха отишли всички гости, имах възможност да говоря с майка си насаме. Тази нощ с Гай щяха да спят вкъщи, а на другия ден щяха да заминат за една седмица на почивка в Антигуа.

— Сега сигурна ли си, че с Карли ще се оправите, докато ни няма? — каза тя. — Хелън ще се грижи за яденето и ще ви наглежда, естествено, но не знам дали Карли...

— Не се тревожи за Карли — казах аз. — Аз ще я контролирам. Така или иначе, тя се промени. Ти беше права. Просто ѝ трябваше време да свикне, това е всичко.

— О, наистина се радвам — каза майка ми с облекчение. — Толкова е важно всички да се разбираме. Искам пак да бъдем семейство.

— Не се тревожи, мамо. Карли е съвсем наред.

Тя замълча, после каза:

— Вижда ли се с оня Майк?

Бях почти сигурна, че Карли се вижда с Майк, но не исках да безпокоя майка ми, поне не точно днес.

— Не съм го виждала — казах предпазливо. — Не е идвал къщи. А и Карли не ми е казал нищо за срещи с него.

— О, слава богу. Въобще не ми хареса. Доста неподходящ за момиче на възрастта на Карли. Бог знае къде го е намерила. — Тя ми се усмихна. — Но мисля, че твоят Дани е очарователен, Лив. Защо не може и Карли да си намери едно хубаво момче като него?

Усмигнах се вътре в себе си, като си представих реакцията на Карли, ако бе чула думите на майка ми.

— Предполагам ще си намери някого, мамо. Щом аз успях, значи всеки може.

Тя ме целуна по челото.

— Я не бъди глупава — каза тя. — Щастлива съм да имам толкова красива дъщеря. Както и да е, щом аз мога да си намеря някого на моята възраст, то Карли би трябвало да няма никакви трудности!

Тогава Гай дойде при нас и след малко ги оставих заедно и се качих да се преоблека. С Дани щяхме да ходим на мюзикъла, който бяхме пропуснали предната събота.

Странно беше с Карли да бъдем сами в къщата, когато родителите ни заминаха на другата сутрин. Не бяхме съвсем сами, естествено, защото Хелън Франклин щеше да идва да ни готви и да се грижи за къщата, но дори и така, мисля, че и двете се чувствавахме неловко.

— Усещането е странно, нали? — казах на Карли на вечеря същата вечер. — Да се мотаем само двете наоколо.

Карли кимна и си взе още лазаня. После, след известно време, каза небрежно:

— Къщата има нужда от съживяване. Може би трябва да направим купон.

Поклатих глава.

— О, не, не може. Майка ми ще ни убие.

— Тя няма да разбере. Така или иначе, не предлагам голям купон. Просто няколко души от Чалфонт, може би Лаура, Аби и Гари.

И Дани естествено.

Поклатих пак глава, но идеята бе примамлива. Постоянно ходех на чужди купони, но не си спомнях кога за последен път съм правила мой собствен. Когато бях на около дванадесет години, струва ми се. А и тогава бяха само няколко души...

— Ами ако се счупи нещо? Или се открадне? Не, не можем. Не, не става, Карли, съжалявам.

Последва мълчание, тогава Карли каза:

— Жалко. Щеше да бъде весело. Но ако така мислиш, по-добре да не го правим.

Погледнах я изненадано. Тя наистина се бе променила. Предишната Карли щеше да вдигне къщата на главата си и да ме обвини, че съм скучна и задръстена мухла. А тя имаше точно толкова право да взема решение, колкото и аз. В края на краищата, родителите ни вече се бяха оженили. С Карли бяхме сестри. Равни.

— Добре — казах бодро. — Да го направим. Ще поканим няколко души следващата събота вечерта.

— Супер! — каза Карли възбудено. — Да направим списък на гостите след вечеря.

Кимнах.

— И ще помоля Хелън да помогне с яденето.

Карли ми се усмихна лъчезарно и протегна ръка към моята.

— Всичко ще бъде наред, Лив, обещавам. Струва ми се ще ми хареса да живея тук, в края на краищата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Помня, че започнахме да планираме купона веднага. В едно чекмедже в кухнята намерих химикалка и хартия и Карли седна да съставя списъка на гостите, докато аз напредвах с миенето на съдовете.

— Ами, да започнем с нас двете — каза тя, като пишеше с бясна скорост.

— И Дани, естествено.

— Да, не бива да забравяме великолепия Дани Анджелено — мърмореше Карли, докато пишеше името му.

Погледнах я подозрително, но тя ми се усмихна невинно и аз реших да я оправдая поради липса на доказателства.

— После идват Лаура и Джейк — нямам търпение да се запозная с него, а ти? — Карли не каза нищо, а аз продължих: — Аби и Рики, Мел и прекрасния Антон — замълчах. — Искаш ли да поканим Гари Голдман?

— Може — каза Карли нехайно. — Обзалагам се, че на купони е върхът. А и Тами-Ан ще има за какво да се вайка.

— Тами-Ан ли? Нея няма да каним. Нямам намерение да я водя в тази къща.

— О, хайде, Лив. Я не бъди такава мрънла. Ако не нещо друго, поне ще можем добре да се посмеем с нея. А ако каним нея, ще трябва да поканим и Елейн.

— Ами — казах аз, — ако каним тях, трябва да дойдат и Рейчъл и Роз.

— Права си — каза Карли. — И приятелите им, ако изобщо имат. Ами момчетата?

— Дейл О'Хара — казах бързо.

— Право в целта — ухили се Карли. — Забавно ще е да разберем той какъв е. А не е зле да поканим и Лий. Ами Джей?

— Не — отсякох аз. — Трябва все някъде да теглим чертата и Джей Хендриксен е точно отвъд нея.

— А какво ще кажеш за Самър Карлайн? — попита Карли. — Ще бъде проява на дружелюбност да я поканим, макар че се явява конкуренция.

Свих рамене.

— Да, защо не. Колко души прави това?

Карли пресметна бързо.

— Ами, като се допусне, че всички дойдат и доведат приятели, стига да имат, изкарвам ги двадесет и пет.

— О, не — изстенах. — Това е прекалено много. Мислех си за десетина или там някъде.

Карли дойде при мен до мивката да ми помогне с подсушаването.

— Какво значение има? — попита тя. — Има много място. А и ще бъде по-весело с много хора. Пък и всичките ги познаваме, в края на краищата. Няма да има проблеми.

— Може би си права — казах аз. — Не е зле да поканим и Тара Ленковски и Мишел Чан. Някак си не е справедливо да ги изключваме. Колко прави това?

— Ако Тара и Мишел си доведат приятели, тогава ставаме двадесет и девет.

— Защо нечетно число?

Карли замълча, преди да отговори.

— Е, нали аз нямам кавалер.

Не казах нищо. Предположих, че Карли се надява да ѝ предложи да покани Майк. Но аз не исках той да идва на купона. А и така или иначе, Гай бе казал, че няма да позволи на Майк да идва в къщата.

— Трябва да има някой... — Смотолевих аз с надеждата, че тя няма да го използва като претекст да предложи Майк.

Но тя не го направи. Вместо това каза жизнерадостно:

— Няма значение. Кой знае, красавецът Дейл може да дойде сам. А и винаги остава Гари Великолепни, ако я закъсам. В краен случай мога да се пробвам да откъсна някой чужд приятел. — Отправих ѝ загрижен поглед, а тя се засмя. — Няма страшно, Лив. Просто се шегувам. Няма и да погледна Дани, обещавам.

— Да не си посмяла — изръмжах аз и я замерих с влажната кърпа.

След това слязохме в сутерена да съобщим новината на Хелън Франклин.

— Майка ти не каза нищо за купон — каза тя, след като ѝ обясних причината за посещението ни.

— Така... така ли? — заекнах аз, а Карли ми пригласяше:

— Сигурна ли си, Хелън? Зная, че смяташе да го направи. Може би ѝ е изскочило от ума сред всичките вълнения около сватбата. Имаше ужасно много неща, за които да мисли.

— Ами, ако сте убедени... — каза Хелън бавно.

— Естествено, че сме убедени — каза Карли. — Пък и в края на краищата става въпрос за няколко души. Всичките са от Чалфонт, така че е съвсем редовно. Искам да кажа, няма да е оргия или нещо от сорта. За жалост.

— Колко са тия няколко? — попита подозрително Хелън.

С Карли си разменихме погледи, после казах колкото можех по-небрежно.

— Ами, някъде около тридесетина. — А после, като видях ужасената физиономия на Хелън, добавих бързо: — Но не очакваме да дойдат всички. А и броим приятелите им, които евентуално могат да доведат, а не всички ще дойдат с тях.

— Ще помогнем, колкото можем, разбира се — каза Карли.

— А и съм сигурна, че Лаура и някои от другите ще дойдат по-рано да се включат в приготовленията — добавих аз.

Последва мълчание, после Хелън каза:

— Е, всичко ще бъде наред, струва ми се.

С Карли се ухилихме една на друга със задоволство и трите седнахме да обсъдим сериозно практическите подробности по отношение на яденето и пиенето.

— Ще се придържаме колкото може по-скромно, ако не възразявате — каза Хелън. — Салати и разни такива. Може би и ризото, или паеля. Ще видим. И не се безпокойте, и аз ще бъда на купона. Само че ще стоя тук долу, ако случайно ви потърбвам.

— Не бива да забравяме и това, че майка ми се връща на другия ден — напомних им аз. — Ще трябва да изпратим всички по-рано и веднага да приберем и почистим.

— Бях забравила — каза Карли, а после сви рамене. — Е, карай. Ще мислим за това като му дойде времето.

Планирането като че ли бе толкова забавно, колкото и самия купон, и се прибрахме пак горе чак след цял час. Като затварях входната врата зад нас, се обърнах към Карли и казах:

— Мразя да мамя така хората. Майка ми не ни е позволила да правим купон и не трябваше да го казваме на Хелън.

По лицето на Карли премина израз на досада, който почти веднага се смени от усмивка на разкаяние.

— Няма значение, Лив, наистина. Само си каним на гости няколко приятели. Какво лошо има в това? А майка ти няма да разбере съвсем нищо. Дори и да узнае, не би имала нищо против. А сега — продължи тя живо, — как си с касетите? Трябва да сме сигурни, че поне музиката е на ниво, ако не друго. Може би няма да е зле да кажем на Гари да донесе от неговите записи.

Карли се насочи към стаята ми, а аз бавно тръгнах след нея. Въодушевлението ми вече спадаше. Може би бе най-добре да зарежем съвсем този купон, или поне да го отложим, докато родителите ни се върнат от Антигуа. После бързо пропъдих тази мисъл. Карли бе права — просто канехме няколко приятели, за да се посближим. Какво лошо имаше в това? А и така или иначе не ми се искаше да кажа на Карли, че съм си променила решението. Само си представих реакцията ѝ! Не, щяхме да продължим с купона по плана. Всичко щеше да бъде наред. Нали?

През следващата седмица не мислех за нищо друго, освен за купона. Всички, които поканихме, казаха, че ще дойдат, макар че Лаура не бе съвсем сигурна дали Джейк щеше да се е върнал от Щатите дотогава. Каквото и да станело, обаче, тя щяла да дойде със сигурност.

— Не бих пропуснала този купон за нищо на света — каза ми тя. — Да дойда по-рано в събота да помогна, нали?

— Моля те — казах аз. — Наистина се чувствавам малко неудобно да оставя всички приготовления на Хелън.

— Не се безпокой, ще дойда — обеща Лаура. — Със или без Джейк.

Както се оказа, тя все пак дойде с Джейк в събота веднага след обяда. Той излезе точно толкова върховен, колкото го бе описала. Имаше руса къдрава коса и почти толкова лунички, колкото и Дани.

— А къде е Дани? — попита Лаура, като ѝ казах това.

— Ще дойде после — казах аз. — Наистина се радвам, че дойде по-рано, Лаура. Има много неща, които трябва да се свършат, страхувам се. Предполагаше се, че Карли ще помага, а цял ден не съм я виждала. Не зная къде е отишла.

— Не се безпокой за това — каза Лаура. — Ще дадем на Джейк да забърка салатите. Той прави една с банани и риба тон, която е направо неземна.

— Не съм сигурна дали имаме банани — казах загрижено.

— Е, той ще излезе да купи — засмя се Лаура. — Остави това на Джейк. Той е гений.

Докато Карли най-сетне се появи, всичко бе почти готово. Лаура и Джейк се прибраха да се изкъпят и преоблекат, а Хелън изчезна долу да направи чая на Люси, но Дани вече беше дошъл, така че не останах сама. Карли погледна храната отгоре-отгоре и се качи в стаята си, без да каже почти нищо. Опитах се да не ѝ се ядосвам, защото не исках да започвам купона със сръдни, но не бе лесно.

— Успокой се — каза Дани като ме заведе в хола да се отпусна с кола в ръка. — Само щеше да се пречка. Сигурен съм, че сте се справили много по-добре без нея.

— Може и да си прав — казах аз, като се хвърлих на дивана. — И все пак купонът е толкова неин, колкото и мой. Трябваше да направи поне нещо за него. Колко е часът, Дани?

— Шест и половина.

— Значи имаме час и половина, преди да започнат да пристигат. Какво, за бога, ще правим през това време?

— Познай от три пъти — каза Дани, като дойде и седна до мен.

Когато най-после дойде и мина осем часът, без следа от някой от гостите, започнах да се паникьосвам. Нямах да дойде никой. Всичко щеше да се провали.

— Постоянно ти повтарям, успокой се — каза Дани докато сменяше касетата в уредбата. — Никога никой не идва навреме. Никой не иска да бъде пръв. А и така или иначе, още не се е появила другата домакина. Къде е Карли?

— О, вече я отписах — казах кисело. — Предполагам смята да изчака всички да дойдат, за да ги впечатли с някакво театрално

появяване.

— Абсолютно невъзможно е да изглежда красива колкото теб — каза Дани, като ме взе в прегръдките си.

— Ласкателството няма да те докара доникъде — казах аз, но трябваше да призная, че съм доволна от вида си — Хелън ми бе помогнала с прическата — косата ми бе събрана отгоре в нещо като кок в едуардов стил, с къдрици отстрани, и бях облечена в любимата си червена копринена рокля с паднала талия, която подчертаваше фигурата ми.

— Казах на всички да се облекат неофициално — казах аз. — Но все пак мисля, че домакинята би трябвало повече да се постарее, не мислиш ли?

Дани се засмя и каза:

— Според теб кой ще дойде пръв? Обзалагам се, че ще е Тами-Ан Зийгълър.

— Не — казах аз. — Мисля, че ще са Лаура и Джейк.

Но и двамата не познахме. Когато след една-две минути звънна входният звънец и отворих вратата, на прага стоеше Джей Хендриксен.

— Здравсти, Оливия — каза той, като нахълта покрай мен. — Надявам се, не съм закъснял много.

— Не, не си закъснял, Джей — казах аз, като го последвах вътре, — но поканен ли си?

Той се извърна и ме погледна озадачено.

— Естествено, Карли ме покани вчера. Каза да си доведе някоя, но в момента нямам приятелка. Може би тук ще си намеря някоя мадама. — Той ми се захили противно, а аз му се намръщих. Отбелязах си мислено да удуша Карли веднага, щом ми падне.

— Какво ще кажеш за самата Карли? — процедих през зъби. — Зная, че си няма кавалер за тази вечер. Може би затова е поканила теб, Джей.

Той зяпна.

— Хей, Лив, наистина ли го мислиш?

Усмихнах му се кисело.

— Ами има само един начин да разбереш, нали?

За щастие в този момент се позвъни и по-нататъшния разговор с Джей ми бе спестен. Този път и двамата с Дани бяхме познали — Лаура, Джейк и Тами-Ан Зийгълър бяха дошли заедно. Тами-Ан бе с

едно високо хубаво момче с тъмна коса — син на някакъв приятел на баща й, каза ми Тами-Ан, докато ги въвеждах вътре. В действителност не можела да го понася, защото да се говори с него било пълна скука, но танцувал страхотно, а и изглеждал добре, пък и тя така или иначе не смятала да прекара вечерта в разговори, така че какво от това.

От този момент нататък хората заприиха по двама и по трима и купонът започна да тече. Отдъхнах си с облекчение и се поотпуснах. Като че ли наистина всичко щеше да бъде наред. Малко хора танцуваха, но беше още рано. Чак тогава осъзнах, че още нямаше и следа от Карли и тъкмо се канех да отида горе и да я намеря, когато един глас каза:

— Здравейте, всички! — и като се обърнах, видях, че тя е влязла в стаята.

Тази вечер Карли изглеждаше по-красива от всякога. Бе в тъмночервени джинси и в златисто сако върху брокатена жилетка и ефектът бе театрален и поразителен. Тя определено бе пренебрегнала общото ни решение да се облечем неофициално за случая. Тръгнах натам, за да поговоря с нея, но Тами-Ан я достигна преди мен.

Изчаках, докато Тами-Ан се възхищаваше на старинния сребърен афганистански медальон на Карли, после изсъсках:

— Не си бързала много. Вече бях започнала да си мисля, че няма да се появиш.

Красивите очи на Карли се разшириха от изненада.

— За какво, за бога, говориш, Оливия? Още е едва девет и половина. Купонът даже не е започнал.

— А чия гениална идея беше да се покани Джей Хендриксен? Мислех, че сме се разбрали да не го включваме.

— О, хайде де, Лив. Изглеждаше подло да не го поканим, при положение, че всички други щяха да идват. Така или иначе, ти даже няма и да го забелязваш в тая тълпа.

— Е, ти ще го забелязваш, Карли — казах ехидно. — Тъкмо се насочва насам и ми се струва, че иска да танцува с теб.

В този момент се позвъни и хукнах към антрето с надеждата, че ще се върна навреме, за да видя дали Джей има някакъв успех с Карли. Но ги забравих напълно, когато отворих вратата и видях на верандата да стои Майк Флечър.

Зяпнах го, напълно шокирана. Той изръмжа нещо и нахълта покрай мен. Личеше, че е пил — лицето му бе зачервено, а цялото антре сякаш завоня на уиски.

— Какво искаш? — попитах аз. — Не можеш да влезеш.

— Карли — изръмжа той, приковал поглед в мен. — Къде е старата Карл?

— Тя не е... — започнах аз, но той не ми обърна внимание и връхлетя в хола. Нямахме смисъл да се преструвам, че няма купон — шумът сякаш се усилваше с всяка минута.

Затворих външната врата и последвах Майк в стаята. Той бе открил Карли и говореше с нея в другия край. Докато ги гледах, тя вдигна ръка към лицето му, той се наведе и я целуна леко по устните.

— Кой е този? — каза един глас до лакътя ми.

Обърнах се и видях до себе си Елейн Пичило. Тя се бе втренчила в Карли и Майк и сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Казва се Майк — казах рязко.

— Да не е приятел на Карли? Тя е била много потайна за него.

— Не... да... искам да кажа, не съм сигурна — казах аз. — Вероятно, предполагам. — Започвах да се чувствам объркана. — Виж какво, Елейн, би ли обиколила и казала на всички, че в другата стая има ядене? Наистина вече трябва да хапнем.

Мина известно време преди да успея да хвана Карли насаме, и то само защото я измъкнах от Майк насила и я завлякох в гардеробната.

Заклучих вратата и се обърнах към нея.

— Какво става, Карли? — настоях да разбере аз. — Какво прави тук този мъж?

Тя ме гледаше нагло.

— Има купон, в случай че не си забелязала, Лив. И аз поканих Майк като мой гост.

— Ти го каниш? След това, което каза баща ти?

— Да, поканих го. — Вече ме гледаше убийствено. Пак си беше старата Карли. Милата и скромна Карли от изминалата седмица бе изчезнала. — Майк е тук като мой гост и ако ме извиниш, бих искала да продължа вечерята си.

— Той не може да остане — казах немощно. — Трябва да си отиде.

— Кой го казва? Той има точно толкова право да бъде тук, колкото и ония мухльовци от Чалфонт. Мога да каня когото си искам в моята къща. — Тя приближи лицето си до моето. — Разкарай се, госпожице Умни Кюлоти Оливия Стрикланд. Гледай си своята работа и ме остави да се занимавам с моята, ясно ли е? — Тя отключи вратата и изхвърча в антрето.

След една-две секунди я последвах и се отпуснах на един стол в подножието на стълбището. Всичко се разваляше. Карли пак ме бе изиграла. Въобще не се бе променила: никога не бе възнамерявала да се променя. През цялото време ми се бе присмивала. Подпрях глава на ръцете си и се загледах отчаяно в пода. Точно там ме намери Дани няколко минути по-късно.

— Не се тревожи — каза той, след като му разказах какво се бе случило. — Ще наглеждам Майк. А и ми изглежда напълно редовен. Искам да кажа, не прави нищо по-различно от нас останалите.

— Но той не беше поканен! — простенах аз.

Дани въздъхна и каза:

— Виж какво, Лив, забрави напълно за Карли и Майк и ела да се забавляваме на купона, ясно?

Кимнах и се изправих. Заедно влязохме в хола и се присъединихме към другите танцуващи. Скоро, благодарение на Дани и на музиката, започнах да се отпускам. Не забравих за Карли и Майк, но с минаването на часовете престанах да се тревожа заради тях.

Трябва да е било към единадесет, когато смътно осъзнах, че се звъни и Карли отиде да отвори. Но чак когато се огледах из стаята малко след това, забелязах, че са пристигнали още хора. Бяха около шест, петима мъже и едно момиче, а Майк, с Карли до себе си, разговаряше с тях.

— Кой са тези хора? — пошепна в ухото ми Дани.

— Не зная — казах аз. — Сигурно приятели на Карли. Тя не каза нищо за това, че ще идват и други.

Гледах ги безмълвно известно време. Бяха облечени небрежно в дънки и кожени якета, но изглежда се чувстваха съвсем като у дома си. Като че ли никой не им обръщаше особено внимание, но все пак в стаята се усещаше електрическо напрежение. После групата се разпръсна по двойки и аз се отделих от Дани, за да отида при Карли.

— Кой са тези? — изсъсках аз. — Ти ли ги покани?

Тя кимна живо, но изглеждаше нервна заради нещо.

— Приятели са на Майк.

— Приятели на Майк?

— Да, точно това казах. Да не би да си глуха? Приятели на Майк.

И мои, естествено. Наши приятели, и на двамата.

— Кажете им да си ходят — изсъсках аз.

— Защо? Те са ми приятели. Искам да бъдат тук. — Тя ме изгледа кръвнишки и отиде при Майк.

Тогава Дани дойде при мен.

— Всичко наред ли е, Лив? — попита той.

— Приятели били на Карли — казах аз. — Поне така казва тя.

Той не отговори нищо, само гледаше новодошлите безмълвно, с навъсено чело.

— Никак не ми се нравят — каза той. — Да им кажа ли да си тръгнат?

— Как? — казах аз. — Карли каза, че са й приятели. Не ми е казала, че ще идват, но дори и така...

— Хайде, да танцуваме — каза Дани. — И така можем да ги наглеждаме.

След около десет минути Дани каза:

— Виждам само двама от тях — и аз спрях да танцувам, за да огледам стаята.

Дани беше прав. Двама от групата си седяха тихо в един ъгъл с кутии бира, но другите не се виждаха никъде. Проправих си път през танцуващите и излязох от стаята, после минах през антрето и влязох в кабинета на гърба на къщата. Лампата бе светната, а Майк и двама от другите мъже тършуваха в чекмеджетата на едно бюро, което стоеше до прозореца.

— Какво правите? — попитах аз. — Престанете!

Майк вдигна поглед и се ухили. После се приближи към мен.

— Търсим нещо за пиене — каза той. — Не можем да намерим нищо за къркане.

— Питиетата са в столовата, заедно с храната — казах аз. — Тук няма нищо за пиене.

— Така ли? — Той ми се усмихна със замъглен поглед и се олюля на краката си. Другите мъже вече отваряха шкафовете и аз се опитах да мина покрай Майк, за да ги спра.

— Не бързай толкова — каза той, като ми препречи пътя. — Хей, знаеш ли, че си доста хубава? Карли каза, че си задръстена и надута, но не ми изглеждаш такава. На мен ми изглеждаш доста апетитно парче. — Той протегна ръка да ме докосне и аз отстъпих назад. Тогава той ме сграбчи за ръката сякаш в желязна хватка и ме дръпна към себе си. Очите му бяха кървясали и той вонеше на пот и уиски.

Опитах да се измъкна, но не успях.

— Пусни ме! — казах аз. — Веднага ме пусни!

— Пусни я — чух зад себе си гласа на Дани. — Прави каквото ти казва дамата.

Очите на Майк се разшириха от изненада и хватката му се разхлаби. Измъкнах ръката си и в този момент Майк се нахвърли върху Дани.

— Ще те направя на парчета бе, мърльо — извика той и го удари с юмрука си. Дани падна назад върху бюрото, от носа му течеше кръв, а аз се нахвърлих върху Майк с викове и ритници.

Другите мъже се спуснаха да помагат на Майк, но шумът вече бе привлякъл Гари, Джейк и някои от останалите. Усетих как ръцете на Лаура ме измъкват, и смътно виждах през насълзените си от ярост очи, че вече се бият и други. Чух звук от счупено стъкло и някой простена, после до мен достигнаха удари на дърво и викове. На всичкия този шум, от другата стая се носеше и натрапчивият ритъм на рока, който гърмеше от тонколониите.

В полицията се обади Хелън, но докато те дойдат, Майк и останалите натрапници се бяха изпарили толкова бързо, колкото бяха пристигнали. Карли обаче бе там. Имам само някакви объркани спомени за останалата част от онази нощ, но пред очите ми все още е ужасът, изписан върху лицето на Карли, когато оглеждаше разбитата стая, счупените орнаменти и огледалото, натрошеното на трески бюро и прекатурените столове. А след това си спомням лицето на Дани, бледо и покрито с кръв.

Не помня да са си тръгнали другите, но ми казаха, че всички си отишли след идването на полицията. Тами-Ан ми разказа после как Джей Хендриксен си помислил, че правят хайка на купона и се вкаменил от перспективата да прекара останалата част от нощта в килията на полицейския участък.

Един спомен, обаче, ми се е запечатал по-ясно от останалите, и никога няма да избледнее. Бяхме се отпуснали отчаяно в хола, Дани, Лаура, Джей и аз. И Хелън беше там, а и един-двама от другите, не съм сигурна. Изведнъж вратата се отвори и влезе Карли, с лице дори побледо от обикновеното и разширени от тревога очи.

Тя ме погледна направо и каза:

— Били са горе, Лив.

— Кои, Карли? — Не можех да схвана за какво говори.

— Приятелите на Майк. Някои от тях сигурно са се качвали горе. Ровили са в нашите неща. А снимачната техника на татко — нали знаеш, фотоапаратите и разни други неща в свободната стая — ами, взели са всичко. Нищо не е останало. Е, почти нищо.

Втренчих се с ужас в нея. Купонът, който бе започнал толкова знаменито, бе завършил с пълна трагедия. Това бе най-кошмарната вечер в живота ми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Наистина не искам да си спомням следващите няколко дни. Споменът все още е твърде мъчителен. Макар че, странно наистина, повторната среща с полицията съвсем не бе най-страшното, нито пък оправянето на бъркотията в кабинета и хола. Не мисля, че някоя от нас имаше нещо против това. Най-лошото бе, когато чакахме да се приберат майка ми и Гай, и се чудехме как ли ще реагират, когато разберат какво се е случило. Никога няма да забравя как отворих външната врата в неделя сутринта и ги видях ухилени на верандата, а после наблюдавах как радостта им помръква, докато им разказвахме за купона и за натрапниците.

Не съм сигурна точно каква реакция бях очаквала от тяхна страна. Струва ми се си въобразявах, че Гай ще вика, ще крещи и ще беснее, когато научи за липсващите си фотоапарати, а майка ми ще избухне в сълзи като види щетите върху мебелите. Ала те, не зная защо, сякаш бяха по-загрижени за нас. Но все пак, дори докато ги уверявах, че не сме били в никаква опасност, си спомнях как кръвта течеше по лицето на Дани, а също и бурната борба в кабинета, преди да дойде полицията. Може би наистина бяхме имали късмет, в края на краищата, а пък Гай въобще не се ядоса заради кражбата на снимачната си техника — или, ако беше ядосан, не го показа. Вместо това каза спокойно, че всичко било застраховано и лесно можело да бъде възстановено, а и така или иначе, може би полицията щяла да успее да го намери. Карли им дала доста информация за Майк Флечър и приятелите му.

— Аз съм виновна! — простенах аз, докато четиримата седяхме заедно в този мрачен ден. — Аз съм виновна за всичко, което се случи. Първо въобще не трябваше да правя купон. И можех да попреча на Майк да влезе, и да извикам полицията веднага щом се появиха онези другите. Аз съм виновна за всичко. Съжалявам.

Майка ми ме погледна тъжно.

— Това, което искам да знам, е как Хелън се е съгласила на това — каза тя. — Наистина е много безотговорно от нейна страна. Бяхме ѝ поверили вас и къщата, и все пак е позволила всичко това да се случи. Наистина не разбирам...

— Хелън не е виновна — казах бързо. — Наистина не е. Моля ви, не я обвинявайте. Ние... аз ѝ казах, че си съгласна за купона, но си забравила да ѝ кажеш. Вината е изцяло моя.

След това отклоних поглед от майка ми в очакване на най-лошото. Но тя нито ми се разкрещя, нито ми наложи някакво страховито наказание. Само въздъхна и каза:

— Не зная дали някога ще мога пак да ти се доверя, Оливия.

А това бе по-лошо от всичко.

Последва напрегнато мълчание и тогава се обади Карли. Тя седеше в един отдалечен ъгъл на стаята, изглеждаше отчаяна и до този момент не бе казала почти нищо.

— Не трябва да обвиняваш Оливия — каза тя. — Тя няма нищо общо. Аз съм виновна за всичко. За абсолютно всичко. — Тя замълча, а после продължи. — Моя беше идеята за купона. Лив не го искаше, но аз я изнудих да се съгласи. И аз казах на Хелън, че си съгласна. А Майк е... беше мой приятел и аз го поканих тук, и приятелите му. Аз бях, само аз. Не можеш да обвиняваш Лив. Не трябва!

— Карли, не беше всичко... — започнах аз, но тя ме прекъсна.

— Още откак дойдох тук се мъча да превърна живота ѝ в ад — продължи тя. — Искях тя да страда, защото мразех това място, защото не исках да идвам тук. — Тогава тя заплака, отначало тихо, после с дрезгави, мъчителни хлипания. — Мислех, че... вече не ме обичаш, татко. Мислех, че искаш да се отървеш от мен. Мислех, че искаш само нея. Затова излизах с Майк. И затова ти казах онези ужасни неща. Искях да си го върна.

— О, Карли! — Майка ми стана, отиде бързо при Карли и я прегърна. — Наистина те обичаме — каза тя нежно. — Баща ти те обича, а... а също и аз. Искаме да бъдеш щастлива. Искаме да бъдеш щастлива с нас. Четиримата заедно.

По-късно, когато Гай и майка ми се бяха качили да си разопаковат багажа, излязох в градината и седнах на пейката под перголата. Никога през живота си не бях се чувствала толкова зле. Мисля, че щеше да ми бъде по-лесно, ако майка ми и Гай се бяха

ядосали и разстроили повече от случилото се. Спокойствието, търпението и разбирането им само ме караха да се чувствам още по-нещастна. И по-виновна.

Именно там, в градината, ме откри Карли. Очите ѝ бяха зачервени от плач и трепнах като осъзнах, че това бе първият път, когато я виждах да не изглежда свършена. Може би и тя, все пак, бе човешко същество.

Тя седна до мен и след известно време каза:

— Защо искаше да поемеш вината? Знаеш, че аз бях виновна, за всичко. Защо каза, че си ти?

— Аз... не зная — казах аз. — Сигурно се чувствам отговорна някак си. Очакваше се да ти помагам, да те накарам да се чувстваш у дома си. Реших, че съм се провалила. Реших, че аз съм виновна за дето си толкова нещастна.

— Но аз се държах толкова отвратително с теб — каза меко Карли. — Направих такива ужасни неща. Казах такива ужасни неща. Не мога да разбера защо се опита да ме предпазиш. Не ти ли се искаше да си го върнеш? Не ти ли се искаше да ме нараниш?

Свих рамене.

— Искаше ми се на моменти. Но знаех, че си нещастна. Предполагам съм се надявала, че ще започне да ти харесва тук. Че ще започнеш да ме харесваш — погледнах я. — И на мен не ми беше лесно, знаеш ли. Трябваше да свикна с идеята за нов баща въпреки, както и за нова сестра. Но знаех, че за мен е по-лесно, защото си оставам в моя дом, оставам и в Чалфонт. Може би ако бях дошла в твоята предишна къща и в твоето предишно училище, щях да реагирам по същия начин, както ти. Не зная.

— Съжалявам — каза Карли. — Толкова съжалявам за всичко. Опитвах се да си изкарам на вас своето нещастие. На всички ви. Но всичко отиде твърде далеч. Всичко се провали. А сега и всичко развалих.

Хванах я за ръката.

— Не мисля — казах аз. — Можем всички да опитаме отново. Мисля, че този път ще успеем.

— Надявам се, че можем да бъдем приятелки — каза Карли, а после изведнъж се изсмя горчиво. — Май съм го казвала и преди,

нали? А виж какво стана. Как мога да очаквам да ми повярваш този път?

— Убедена съм, че този път действително го мислиш — казах аз. Карли ми се усмихна.

— О, да — каза тя. — Наистина.

На другата сутрин и двете бяхме в центъра на внимание в Чалфонт. Всички искаха да знаят подробностите от случилото се на купона. Не исках да говоря за това — исках да забравя, че въобще е имало купон — но знаех, че най-добре беше да се приключи с този въпрос. А така или иначе, не след дълго всички щяха да си намерят друга тема за клюки.

С огромно чувство на облекчение с Дани избягахме в „Джино“ на обяд. Не го бях виждала от събота вечерта и исках да му разкажа за майка ми и Гай, и за Карли.

— Изглежда като че ли тя наистина ще се оправи — каза той.

— Надявам се — казах аз. — Но не ми се вярва. Тя преживя неприятен шок след станалото, така че да се надяваме това да ѝ е дало урок. — Усмигнах му се и го хванах за ръката. — Имай предвид, че ще го повярвам само като го видя. А и така или иначе, струва ми се, че с някаква светица Карли може да се окаже точно толкова трудно да се живее, колкото и с предишната лоша Карли.

В този момент се отвори вратата и аз изстенах гласно, когато влязоха Тами-Ан Зийгълър и Гари Голдман.

Тами-Ан ме видя и дойде право на нашата маса.

— Хей, Лив! — изскърца тя. — Помниш ли, когато ти гледах на чай и видях тъмнокоса непознатата?

— Как бих могла да забравя? — смотолевих аз.

— Ами, мислех си нещо. Може и да съм сбъркала. Може и да е било мъж, а не жена, това, което видях. Може да е бил този Майк на купона. Как мислиш?

— Може — казах аз. — Но ти благодаря все пак за предупреждението, Тами-Ан.

— Няма защо. — Тя отиде при Гари на една съседна маса.

Той улови погледа ми и извика:

— Страхотен купон, Лив! Най-великия! Особено тупаницата!

Срещнах погледа на Дани и избухнахме в смях.

— Тези двамата изглежда пак са се събрали — казах аз.

Той кимна и ме прегърна.

— Обичам те, Оливия Стрикланд — прошепна той.

— Заклевах ли се? — казах аз.

— Можеш да бъдеш сигурна.

И вече знаех, че от този момент нататък всичко щеше да бъде наред.

Издание:

Ланс Салуей. Тъмнокоса непозната

Английска. Първо издание

ИК „Светулка 44“, София, 1994

ISBN: 954-8061-30-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.